

RAFAELOVA ŠKOLA

Písně sirén

Renata Štulcová

MAITREA

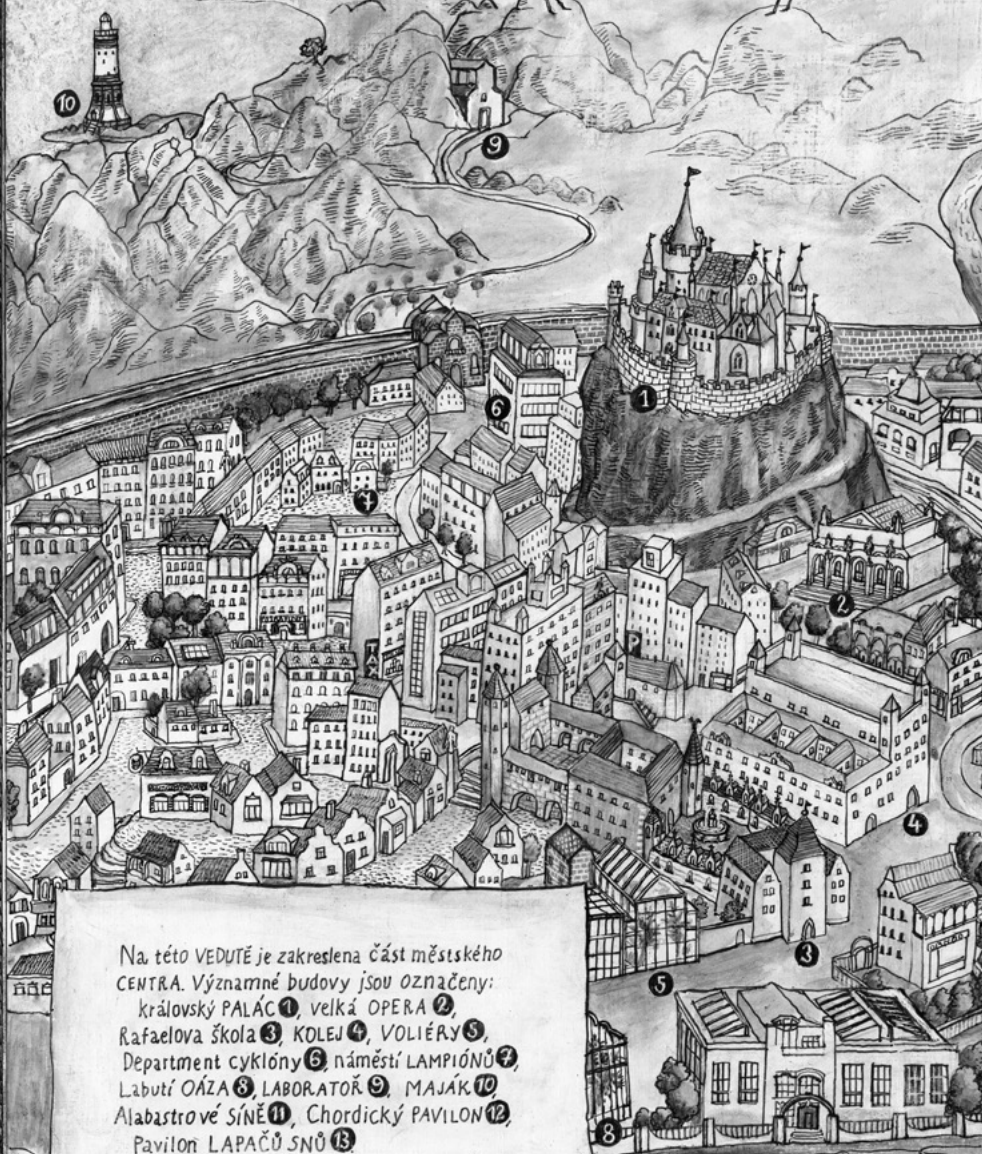
Rafaelova škola

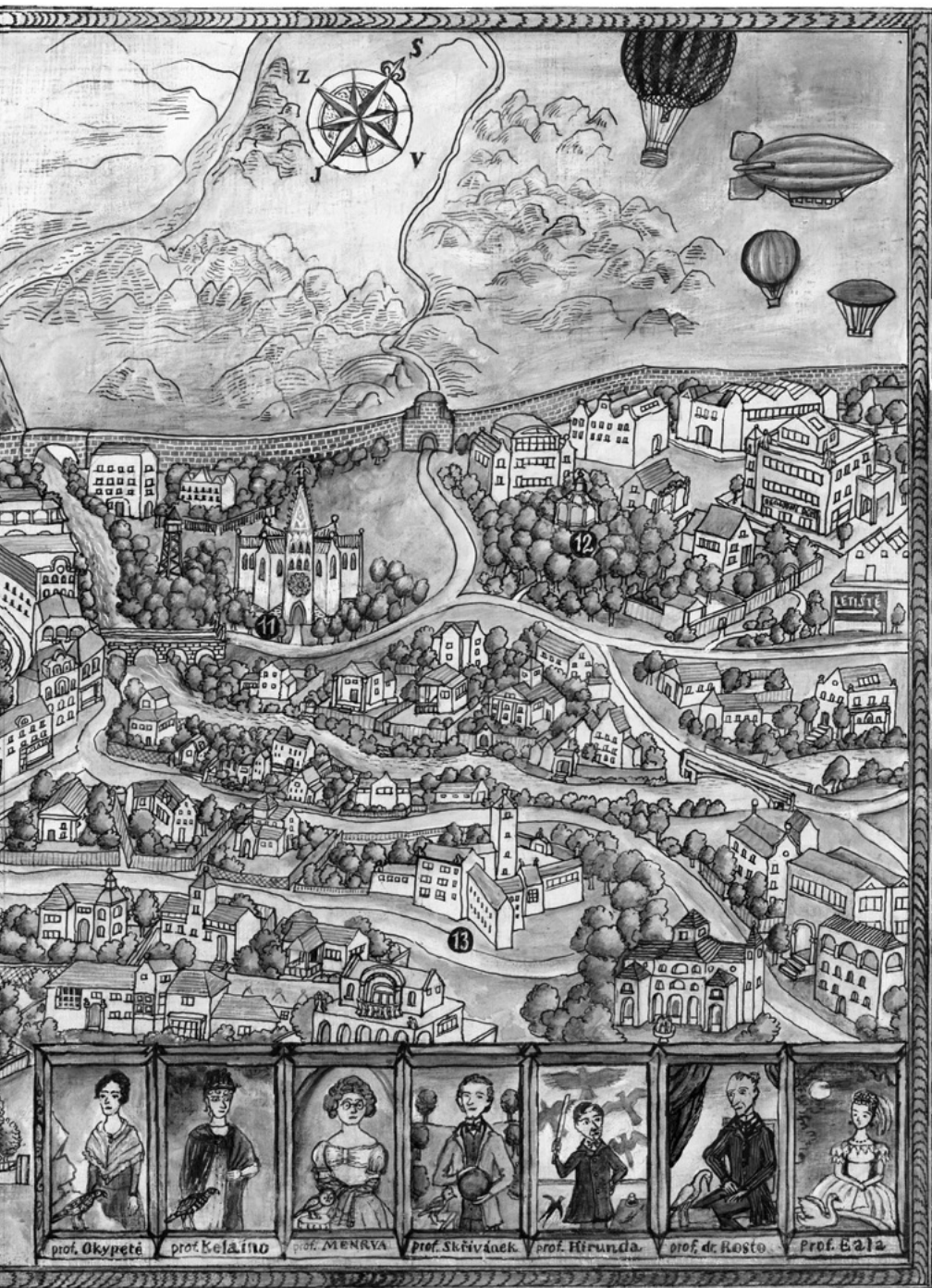
Písně sirén

Goriás

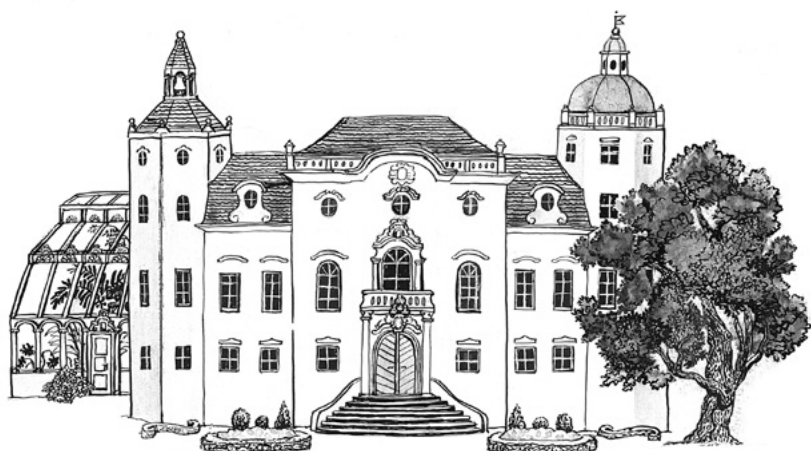
město sirén

Rafaelova škola

Písně sirén

Renata Štulcová

MAITREA

2019

KATALOGIZACE V KNIZE – NÁRODNÍ KNIHOVNA ČR

KATALOGIZACE V KNIZE - NÁRODNÍ KNIHOVNA ČR

Štulcová, Renata, 1969-

Rafaelova škola. Písně sirén / Renata Štulcová. -- První vydání v českém jazyce. --

Praha : Maitrea, 2019. -- 668 stran

ISBN 978-80-7500-503-8 (brožováno)

* 821.162.3-31 * 821-93 * (0:82-312.9)

– české romány

– fantasy romány

– publikace pro mládež

821.162.3-3 - Česká próza [25]

821-93 - Literatura pro děti a mládež (beletrie) [26]

Renata Štulcová

Rafaelova škola

Copyright © Renata Štulcová, 2019

Illustration © Jarmila Marešová, 2019

Czech edition © MAITREA a.s., Praha 2019

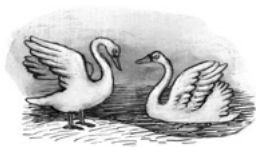
ISBN 978-80-7500-503-8

Obsah

1. Probuzení labutě	1
2. Rada královny Viktorie Veroniky.....	7
3. Zmizelé víly.....	19
4. Stínové bytosti.....	29
5. Svět plný překvapení	45
6. Červený kabriolet	67
7. V tajemném snovém oparu.....	87
8. Mlha jak na blatech	99
9. Labutí metamorfóza	115
10. Department cyklóny	133
11. Sestry labutě.....	141
12. Návrat lunárního cyklu	151
13. První let	161
14. Zrod labutí víly	189
15. Matyášova láska.....	201
16. Výcvik víly a elfa.....	215
17. Noc rituálů.....	245
18. Cyklus paní Luny	273
19. Rowanova role.....	293

20. Zpívající labuť	305
21. Čokoláda.....	317
22. Dva Lvi	347
23. Hudba z vyšších sfér	365
24. Amulet.....	379
25. Imperatrix	405
26. Vílí stezky, vílí tance	421
27. Oktagonální komnata	449
28. Pod praporcem lilií	467
29. Stradivárky	479
30. Vánoční překvapení	505
31. Kočičí víla	537
32. Kočka královny Bastet	569
33. Karneval	593
34. Klenot	631
35. Čtyři živly	647

Milí čtenáři,
snažíme se, aby naše knihy byly perfektní. Pokud i přesto objevíte v textu nějakou chybu, napište nám na nakladatelstvi@maitrea.cz a my ji rádi opravíme.
Díky, Vaše nakladatelství

Hekaté Klíčnice máchla svými křídly a kresba jejích perutí se míhá Zásvětím. Když Klíčnice se na svět chystá, něco se stane, tím jsem si jistá.

A napadá mě, že právě končí metamorfózy, mladí elementálové se probouzejí a mezi nimi dcera královny víl a elfů.

Zářivé Marině, mé sokyni z genetického kódu vytryskla síla, kterou já už nepřemůžu. A navíc, její a Rowanova láska je silnější než smrt a já jsem bezmocná. Hekaté Klíčnice, která v tichu Zásvětí celé věky dohlíží na cesty plné duší, ho teď opouští. Pevně uzamčenou bránu Zásvětí si otevřela, protože je Klíčnice, a její obří sovi křídla vrhají stín na křivoklátské lesy.

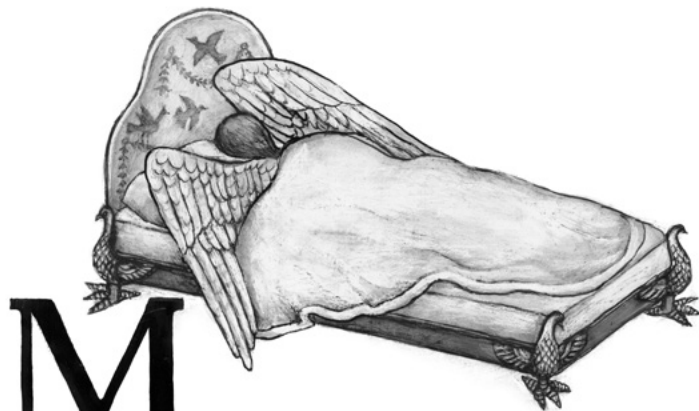
Stín vymalovaný svitem paní Luny, černá silueta sovy klouže po špicích stromů, zatímco se Hekaté blíží k bráně království sirén.

Probuzení labutě

1.

*Sníh či peří?
Letím nebo sněží?*

Marina Fialková, *Lunární deník labutí víly*

MARINA SE VZNÁŠELA v myriádě zvuků. Pootevřela oči a skrz řasy jako přes záclonu nakukovala do probuzeného světa. Hlava se jí mohla rozskočit tóny, melodiemi, harmoniemi, vlněním, úsečným tikáním, táhlým duněním i vysokým cvrlikáním. Nejraději by schovala hlavu pod polštář, ale stále se napůl v zajetí spánku nemohla pohnout.

Svět viděla mlhavě a jediné, co z té mlhy vyzařovalo, byla Rowanova hlava. A i ta jí zase v mlze spánku zmizela...

Marina klečí u válendy, hlavu zabořenou do polštářku a celá se otrásá pláčem. Ne, ať ke mně nechodí, přeje si. Ale Aine si vedle ní kleká

a vroucně ji objímá. Marina se choulí do sebe, nezvedne na právě objevenou matku zrak, nepromluví. Téměř nedýchá. Ať odejde, prosím, ať odejde!

„Marinko, ty si myslíš, že jsem tě opustila, vid’,” slyší Aine vzlyknout. „Ale tak to není. Musela jsem, i když mi to srdce málem utrhlo. Každým okamžikem jsem na tebe vzpomínala, každým okamžikem jsem se chtěla vrátit, ale ta kletba... Marinko, ta kletba je zlá...”

Rowan! On je tady! Marina znovu odlepila víčka na úzkou škvírku. Do prostoru vpadalo světlo skrze obrovský výklenek připomínající klenutý skleník. *Co je to za pokoj?* nechápala. Rowan v pomačkané bílé košili seděl na zemi. A to vedle čalouněného křesla, na kterém měl navršené otevřené knihy. Právě sáhl na nízký stolek, napil se ze šálku a zase sklonil hlavu k notebooku. Marina chtěla zašeptat jeho jméno, ale propadla se opět do mlhy spánku.

„Hu-hú-u,” pronikalo k ní odkudsi skrz tu mlhu cukrování hrdliček. Cukrování, které jí znělo příliš osudově.

Nyní sedí Marina v matčině kanceláři ve vilém pavilonu a prolévá litry slz. Před sebou má otevřený mamčin notebook, má napsat nějaký článek, neví o čem a jen pláče.

„Marino, musíš přestat, musíš se vzchopit. Nikdo neumřel. Meluzína prostě jen udělala, co si myslí, že je nejlepší,” říká jí Aine a hladí ji po vlasech. Přitom zamysleně hledí kamsi do minulosti. „Meluzína řekla Lucienovi, že spolu nemohou zůstat, i když ho miluje. Kdyby spolu zůstali, přivolali by na sebe neštěstí,” vysvětluje dceři.

„A tohle je štěstí? Že zůstali každý sám? A navíc ona odešla bůhvíkam,” štká Marina s obličejem v dlaních.

„Marino,” zprísni královna vil a elfů, „Meluzína nechce toho, koho miluje, do svého osudu vtahovat.”

Marina se chystala matce oponovat, ale zvuky, kterých má plnou hlavu, ji zase probudily. Znovu pootevřela oči a zkoumala neznámý prostor. Rowana jako ostrov obklopovaly papíry připomínající vlny na mořské hladině. O druhé křeslo se opírala jeho kytara tyčící se nad vlnami papírů jako maják.

Kde to jsme a jak jsme tady dlouho? napadlo Marinu. *Vždyť Rowan vypadá jak zarostlý bezdomovec. A odkud se pořád ozývají ty hrdličky?*

Vtom zaslechla z dále sbor, jeho něžný chorál. Připomínal jí andělský zpěv podobný zpěvu dryád v Silvě. Uklidňoval, hojil, léčil. Zavřela oči a nechala se jím hýčkat, když vtom do toho zpěvu proniklo nepochopitelné cinkání.

Tramvaj?

Chtěla se obrátit na Rowana a nahlas se podívit. Jenže její hlasivky se vůbec nechtěly rozhýbat a spánek ji znovu vtahoval do své říše.

Mráz po ní sahá svými ledovými prsty, Marina nic nevidí, jen slyší Rowana. „My Sleeping Beauty, prosím, vydrž to. Máš sedm kořenů. Budu se snažit, abych nemusel použít mnoho ran.“

Rowane, i třeba tisíc ran, jen mi, prosím tě, pomoz, chce zašeptat. Jsi daleko, nevidím tě, ale slyším jako za sklem. Jako za sklem, po kterém stéká déšť...

Slyší Rowanův nádech a ostrí zasviští vzduchem. Bolest ji otupuje, slyší své výkřiky a zoufalý pláč z obrovské bolesti, jak jí Rowan odsekává jeden kořen za druhým. Poslední kořen a její kmen se proměňuje v bělostné tělo. Marina padá k zemi, Rowan ji zachytává a svírá v náruči.

„My love,“ šeptá jí do ucha. Marina ho objímá a tiskne se k němu jako klíště.

„Já tě taky miluju,“ šeptá rty okoralými z bolesti.

„Já víc, My Sleeping Beauty, ale teď počkej, musím tě do něčeho obléknout,“ šeptá jí Rowan a smutná Egerie mu ji pomáhá balit do pláště.

Egerie... Nešťastná opuštěná Egerie..., probouzí se znovu Marina. Jsou všechny opuštěné a samy... Maminka, Marena, Meluzína, Rusalka, Egerie... Působí to ta kletba, že jsou opuštěné?

Marina prudce otevřela oči. Rowan právě položil mobil na bezdrátovou nabíječku. *Kde bere proud? To se mi taky zdá? Co je tady vlastně sen a co je skutečnost? Nebo se z jednoho snu budím do druhého? Rowan o tom proudu v Silvě něco říkal, ale já myslela, že si dělá legraci.*

Vůbec nevím, kde jsme, je to tu divné, cizí, ale i tak se s ním tady cítím klidně jako doma.

Jenže... co když budu muset Rowana opustit, jako maminka opustila tatku a Meluzína Luciena? ulekla se náhle. Co když mě opustí Rowan, jako opustil princ Rusalku? Jako Raymondin Meluzínu? Nebo co když zemře, jako zemřel Numa? Numa byl smrtelný a Rowana může někdo zabít v boji!

Irené, vyděšená strážkyně majáku, zakopla o poslední schod. Ona, jedna z nejmoudřejších sirén archaické generace si teď nedokázala zachovat chladnou hlavu. Ještě před několika okamžiky stála na břehu v rachotu příboje a pozorovala cyklónu, obří vír mračen rotujících nad hladinou kolem klenotu.

Vše se zdálo být v pořádku. Klenot jako vždy odpočíval schován za energií mračen, přes která proniknou jen vyvolení. A jako vždy silný vítr kropící okolí majáku slaným vlhkem rval siréně dlouhé

stříbrné vlasy a bohatý šedý plášť. Už byla téměř u vstupu do majáku, když za sebou náhle zaslechla hlas ne z tohoto světa.

Vzlétnout, musím vzlétnout, byla její jediná myšlenka, když se otočila. Potřebovala se metamorfovat do své jestřábí podoby, potřebovala prostor, ale namísto toho couvala a jedinou únikovou cestou bylo schodiště na vrchol majáku. Prchala vzhůru připravená se metamorfovat a ihned proletět jedním z oken.

„Stůj,“ brzdil ji zászvětní hlas. Skoro ji přimrazil ke schodišti. Zachytila se kováním zábradlí a pokračovala. Síly jí ubývaly a poslední schod jí byl osudný.

„Proč se snažíš uprchnout, když víš, že přede mnou stejně neutečeš?“ podivila se vysoká bytost zahalená závojem rudých mlh. „Dobře víš, jak umím být nemilosrdná, ale asi tě překvapím. Když mi prozradíš, jak se dostat ke klenotu, nechám tě žít.“

„K cyklóně vede cesta po ponořeném molu,“ zašeptala strážkyně, aby získala čas. Přitom jí v plicích umrzal vzduch a dál ztrácela síly. Kdyby byl na jejím místě člověk, už by byl dávno mrtvý.

Kde se tady vzala? Jak mohla bez povšimnutí opustit Zászvěť?

„Dobře víš, jakou mám moc, a vysmíváš se mi?!“

Vzduch se pod zászvětním mrazem srážel v jinovatku, která se usazovala na mosazných ručičkách měřících přístrojů, na nábytku a na tabulkách oken, kde vykreslovala záhadné tvary. Maják byl sám zvenku náhle celý pokryt námrazou, ale nebylo nikoho, kdo by si té podivnosti všiml, kdo by donesl zprávu do města.

„Tvé hlídky jsem zabila, ale tebe chci ušetřit výměnou za tajemství. Kdybys byla tak stará jako já, věděla bys, že klenot patří do mých rukou a ne do rukou Aine. A už vůbec ne do rukou její lidské dcery.“

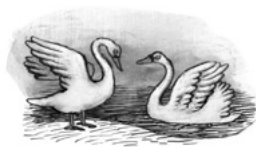
Strážkyně ležela bez hnutí, vzlétnout by už nedokázala. Zavřela oči, aby se nemusela dívat do zászvětní krásné a současně děsivé

kruté tváře před sebou. Jen zašeptala: „Tajemství, jak se dostat ke klenotu, zná jen sama Aine.“

„A jednou se ho pokusí předat své dceři,“ řekla na to krutá krásavice. „A protože se narodila jako člověk, dojde k tragédii, které jsem chtěla předejít tím, že si vezmu zpět, co mi náleží. Nikdy se mi nelíbilo tohle uspořádání světa. Ale ani ty, ani tvoji předchůdci tohle nedokázali pochopit a lhali mi stejně jako ty. Tolikrát jsi viděla Aine brát si klenot a nic nevíš? Kam jsi ve své mysli tohle vědění uložila? Smazala sis ho snad sama, abych ho z tvé mysli nedokázala vytáhnout? Umírání mrazem je podobné usínání. Budeš odcházet v pokoji, a až tě najdou, já v tvé mysli nebudu, protože se z ní právě teď vymažu. Nikdo nepozná, že jsem přišla, protože nadešel můj čas.“

Nebezpečí, nebezpečí, nebezpečí, musím všechny varovat... Nebezpečí, nebezpečí..., opakovala si v duchu siréna, když osaměla. *Než zmrznu, předám poselství... Je tady takový mráz a já umírám. Kde se najednou vzala taková zima? Nevím... Předám to poselství...,* říkala si stále v mysli dokola a z posledních sil se zvedla na kolena.

Rada královny Viktorie Veroniky

2.

*Tvůj hlas ráda poslouchám,
když do očí se ti dívám,
ráno se k tobě vracím,
z labutích snů ti zpívám.*

Marina Fialková, *Lunární deník labutí víly*

M

ARINA ZAMRKALA: JAK poznám, že musím od Rowana odejít, jako odešla maminka od tatky a Meluzína od Luciena? Ne! Nesmím se nechat ovládnout takovými myšlenkami. Nejsem přece malé dítě. Nenechám ani sebe, ani jeho zničit kletbou. Potřebuju se nutně s někým poradit. Chytře a moudře se poradit.

Bez Rowana bych... Meluzína věděla, že musí odejít. Ona mi možná může pomoci. Kletba se nesmí prozradit, ale poprosím Meluzínu, aby mě nasměrovala. Musím Meluzínu najít. Musím zachránit svůj a Rowanův domov, náš domov. Musím... Musím se zbavit toho rámusu v hlavě.

Zavřela oči a pokusila se změt zvuků potlačit. Zkusila na to jít stejně, jako když se uzavírá stínům, které se před ní objevují z paralelních prostorů. Neskutečně rychle se jí to povedlo. *To je zvláštní. A metamorfovala jsem se vůbec? Nic necítím. Ty zvuky jsou pryč, ale nemůžu pohnout rukama...*

„My Sleeping Beauty, já vím, že nespíš,“ ozval se v tu chvíli Rowan, aniž by zvedl hlavu od klávesnice. „Tohle tvoje divadýlko známe všichni.“

Marina otevřela pořádně oči a zatvářila se dotčeně, přitom těkala očima kolem. Chtěla promluvit, ale hlasivky měla ztuhlé. *Kde to jsme? To jsme u vás doma?* napadlo ji, když se zamyslela nad staro-bylým vzhledem pokoje. Jen se jí nezdálo, že by u Fauntleroyů měli uprostřed komnat ze stropu visící lapače snů.

Rowan se usmál a zvedl se z koberce. „Máš po metamorfóze a jsme v tvém pokoji u sirén.“

To je zvláštní pokoj, tak zvláštně zařízený, promluvila k němu opět v myšlenkách.

Rowan zatím klidnou chůzí přešel po měkkém koberci s ornamenty v béžových osmiúhelnících na tmavohnědém podkladu, minul veliký dřevěný glóbus a poklekl vedle její postele. Ve světle dopadajícím dovnitř skrze skleníkové okno jí připadal jako oblečený do mlhy.

Máš krásný pokoj, pokoj hodný vnučky paní Luny. My Sleeping Beauty, sirény se netají s tím, koho tady mají.

Jak to? zamračila se.

Well... Rowan se podrbl v nečesané hřívě. *To be honest, teď už jsi opravdu celá tvoje matka královna, jen v mladším provedení a jen maličko... naředená podobou tvého otce.*

Naředená podobou mého otce? Marina zamrkala nad Rowanovým originálním vyjádřením. *Ale přece když si vezmu brýle, nikoho nenapadne, že jsem mamince podobná,* namítla.

Rowan zakroutil hlavou. *Když...*, zaváhal.

Co když? Ty víš něco, co já nevím. To já na tobě, Rowane, poznám. Prosím tě, řekni mi to. Ať je to cokoli, přikázala mu.

Zvážněl.

Ro, ty se tváříš, jako kdyby ti bylo nejméně padesát, překvapila Marinu jeho tvář. *Co se bude dít?*

Vzal její hlavu do dlaní a mlčky ji políbil. *Marinečko, nikdo neví, že to vím, tak mě neprozrad'. Ale až se půjde pro klenot, tak... Tak pro něj půjdeš jenom ty. A to už se neutají, kdo jsi.*

Proč tam půjdu jenom já?

Protože k tomuhle klenotu má přístup jen Její Veličenstvo královna Aine a ty – její následnice.

Marina stiskla rty. *Co je to za klenot?*

Klenot sirén. Otec mi pouze řekl, že půjdeš pro klenot a že se víc dozvíš od své matky královny, odpověděl, ale nějak mu nevěřila. Celý jejich rozhovor se jí zdál podivný. Měla nehezké tušení: *Maminka by mi přece nezatajovala, že budu někam muset, když ví, jak se nerada pouštím do neznámých věcí. A co když je to tak nebezpečné, že mi to radši neřekla?*

Dívala se upřeně Rowanovi do očí, propadala se do nich jako do zelené tůně.

A já si prostě přeju, abys šel se mnou, jako jsme šli stezkou stromů. Bez tebe nikam nepůjdu, vychrlila na něho své myšlenky. *Kdybych... kdybych měla jednou někdy opravdu převzít mamincino místo, musel bys to vzít se mnou. Víš, že já na to nejsem.*

Pozorně sledovala jeho ustaranou tvář a vnímala, jak se mu nepatrně napínají svaly kolem čelistí.

My Sleeping Beauty, ani můj otec, ani já se ke klenotu sami přiblížit nedokážeme.

Ne? stáhla zoufale obočí.

No, My Lovely Swan... Ne, má něžná labuti.

Profesorka Menrva se dostala do hlavního města sirén Goriásu jako poslední z nejužší královniny rady a nyní na svých sovích křídlech důstojně klouzala vzduchem doprovázená letkou sov v čele s výřicí Tutou. Když se Menrva dozvěděla, že královna Viktorie Veronika ji volá na zasedání královské rady kvůli Ainině nejmladší dceři, požádala o uvolnění z výuky, aby se mohla urychleně vydat na cestu. Královnin posel, který v horkém květnovém dni dorazil za Menrvou do Říma, více nevěděl, a protože do školy docházeli jen ti studenti, kteří byli čistokrevnými elementály, takže se jich metamorfóza netýkala, zařídil pro ně Nios náhradní výuku, a tak se Menrva mohla vydat na cestu za bránu do světa, kde vládne její nevlastní sestra.

Dávné město sirén se rozkládalo ve vnitrozemí, ale k moři to z jeho bran nebylo daleko. K východnímu pobřeží dokonce vedly koleje, po kterých cinkaly nádherné tramvaje. Zato k západnímu pobřeží, které od města odděloval hřeben vysokých šedých skal, vedla pouze úzká kamenná cesta.

Zatímco na východní pobřeží směřovaly v době volna davy, aby si odpočinuly, na západní pobřeží se nevydával dobrovolně nikdo kromě strážců klenotů.

Západnímu pobřeží se nyní vyhnula i letící Menrva a její sovy a v široké spirále kroužily kolem věží a klesaly na terasu královského paláce.

Při ladném vznešeném přistání, jak jen to sovy umí, byla už jako Hekaté Klíčnice před ní očekávána sirénami, asistentkami královské kanceláře.

A stejně jako Hekaté Klíčnice, tak i Menrva obdržela po přistání a metamorfóze do lidské podoby od čekajících sirén plášť a nyní je s Tutou na předloktí následovala prosklenými prosluněnými chodbami a schodišti ke královně.

Jako vždy jim nefungují výtahy, zamračila se Menrva. Po dlouhém letu a zvláště průletu branou si pořád nemohla zvyknout na lidskou podobu a plášť se jí zapléтал mezi nohy. Tmavé kudrny jí poletovaly v čerstvém vánku, který pronikal do chodeb otevřenými okny a voněl po horkém létě.

Dnes tady vládne obzvlášť krásné počasí, pomyslela si Menrva při pohledu do vysokých oblouků jako z katedrál, *nakonec tolik vzducholodí pohromadě jsem na obloze už léta nespatriila. U lidí se vzducholodě v dnešní době nevidí. A létací balóny také nejsou tak časté.*

Ladné vzducholodě brouzdaly vzduchem nad městem, ale nad palácem byla bezletová zóna, takže nehrozilo, že se střetnou s některou z věží. Mezi vzducholoděmi se dalo občas zahlédnout letící sirénu a také hejna ptáků, kteří považovali vzducholodě za zajímavý druh rozptýlení.

Menrva se už vzpamatovala z chůze po dvou a stále zrychlovala. Doufala, že příliš nezdrží začátek rady. *Kdybych tak jen věděla, jestli Marině po metamorfóze něco nehrozí. Chránit se aurou jsem ji naučila, když její a Rowanova láska prolomila dryádí kletbu, jenže Zásvěti je tak zrádné, jeden nikdy neví, co se v jeho hlubinách chystá.*

Královna Viktorie Veronika si odjakživa zakládá nejen na obrovských oknech, které ji, sirénu neoddělují od vzdušného živlu i tehdy, když pobývá v uzavřených komnatách, halách a věžích paláce, ale miluje také sklo barevné. A tak nyní Menrva v hedvábném

pláští prošustila dveřmi s nádherně barevnými skleněnými obrazci. A to hned několika takovými dveřmi, dokud se nedostala ke své nevlastní sestře.

Královnina pracovna by pod svými lomenými oblouky pojala i stovku sirén, kdyby si měly kde sednout. Nyní ve výklenku u jednoho z vysokých oken v oblouku před královniným mohutným a zdobeným psacím stolem seděla nejužší rada sirén. Menrvini staří dobří známí. Přelétla je sovím zrakem a u posledních dvou se zarazila. Znepokojila ji přítomnost soví Klíčnice Hekaté a tmavovlasého královnina rádce Alfa, který byl zároveň ředitel Lycea sirén. Seděl s ústy do podkovy a přísným výrazem, kterému měla Menrva proč nevěřit.

„Vítám tě, sestro, doufám, že jsi měla klidný let,“ promluvila k ní zpěvavě Viktorie Veronika, jakmile Menrva překročila práh. „A také vítám tebe, Tuto,“ oslovila starou výřici.

„Hú-u,“ odpověděl na pozdrav opeřenec, zatímco Menrva královně, oděné do fialové róby s bohatě nabíranou sukní, odvětila: „Let byl klidný. Díky za takové počasí. Jen doufám, že nemám příliš velké zpoždění,“ povzdychla si a usedla do připraveného čalouněného křesla.

Královna zavrtěla hlavou, až se jí zlaté náušnice s diamanty rozzářily. „Počítala jsem s tím, že nebudeš mít možnost vzlétnout okamžitě. Jenže když Hekaté Klíčnice přiletěla ze Zásvětí se svou zprávou, svolala jsem naši nejužší radu a ještě před tvým příletem jsme rozebrali stávající situaci. A nyní se k ní vrátíme a se vším tě obšírně seznámíme.“

Pohostinná královna nechala Menrvě stejně jako ostatním před ní donést občerstvení, aby získala novou energii po letu. A než služebná siréna přišustila zpátky ve své dlouhé sukni z hedvábí, začala

královna svou řeč: „Moji vážení rádci, na tento okamžik se připravujeme již od chvíle, kdy byla Marina, vnučka Luny počata. Dobře víme, jak probíhá metamorfóza bytosti, která má jednoho z rodičů elementála a druhého člověka. Jenže královna Aine není jen řadovou elementálkou, je dcerou Luny, svými silami se tolik liší od běžných elementálů, takže si nikdo z nás nedokázal jistě představit, jak bude probíhat metamorfóza Mariny, vnučky samotné Luny. Tisíce věštek jsme si vyslechli, bezpočet plánů jsme sestavili na základě našeho zkoumání reality, ale pokaždé nás Marina a dění kolem ní něčím překvapily. A teď je Marina u nás. Přebrali jsme za ni zodpovědnost. Všechna tíha světa nyní leží na nás. Paní Luna nahlédla ve svých vyšších rozměrech, že je nezbytně nutné, aby si Marina právě nyní došla pro klenot, který jí po její matce náleží. Její sestra Mani tento akt zvládla, avšak nezapomínejme, že Mani byla elementálka. Manin otec Reth nám sice zůstal v paměti jako muž, který miloval moudrý humor, ale byl především jedním z největších mágů. Mani měla vše v porovnání s Marinou mnohem snazší. Její metamorfózy byly přirozené a od počátku vnímala svět ze čtvrtého rozměru, do něhož se Marina teprve dostává. Pamatuju se na ty slavnostní okamžiky, kdy šla Mani pro klenot. Tehdy nikdo z nás nečekal, jaká tragédie svět postihne a že následnicí Aine nebude Mani, ale dívka s lidským otcem.“

Menrva stejně jako ostatní přítomné sirény vnímala chvění vzduchu, kterým procházely vlny smutku, když královna hovořila. I lapače snů se zachvívaly.

A pak dostala slovo přísná jestřábí siréna Kelaíno Temnomraká. „Musím konstatovat, že metamorfóza studentů mé studijní skupiny z České kotliny je již u konce. Ainina dcera se metamorfovala hladce, nenastaly u ní žádné problémy jako v předchozích letech, což nám potvrdil dokonce i kolega Viktor,“ pohlédla Kelaíno na muže

v obleku sedícího vedle ní. „Jediným problémem by se mohl zdát fakt, že se metamorfovala v labuť, jelikož tato podoba jí neumožní trénovat lety z věže. A jak víme, právě tréninky volného plachtění pomáhají studentům se naučit vnímat magnetismus a veškeré energie a zvuky. Kolega Viktor ale podrobil ještě spící Marinu testům a zjistil zajímavé věci.“

Kelaíno i v lidské podobě zůstávaly jestřábí pohyby a právě teď jedním z těch svých nezaměnitelných pohybů hlavy předala slovo dalšímu z rádců, Viktorovi.

Menrva se při každém setkání s Viktorem snažila proniknout do jeho duše, které stále nerozuměla. A přitom ho znala tak dlouho. Viktor, pobledlý od toho, jak neustále pobýval v laboratoři, skrýval svou tvář za hustým knírem a v hřívě černých vlasů. Když na kohokoli upřel své temné oči, slabší povahy dokonce začaly couvat, dokud na ně pomalu nepromluvil. A pak každý jako u vytržení naslouchal jeho klidnému melodickému hlasu, jeho rozvážné mluvě. Stejně klidně začal hovořit i teď, když se postavil, a tak jeho velmi vysoká štíhlá postava opticky vynikla ještě víc, zúžená jeho dokonale padnoucím černým oblekem, v němž mu zářila bělostná košile.

Nic se tady nezměnilo, pomyslela si Menrva. Lidé podobnou módu uznávali jen krátký čas, v konzervativním světě sirén ale zřejmě zůstane asi ještě hodně dlouho.

„Veličenstvo, vážené dámy, vážený pane,“ obrátil se Viktor s mírnou úklonou ke všem zúčastněným. „Je mi ctí vás seznámit s výsledky testů, na které jsme se připravovali od narození Její Výsosti Mariny. Měřili jsme aktivitu a sílu jejího mozku a srdce v průběhu metamorfózy a naposledy dnes ráno, kdy už jen dospává. Dále jsme měřili energii v jejích aurách a čakrách. Mimochodem, syn hraběte Alaina le Fauntleroye, který na ni stále dohlížel, se ukazuje být

velmi nadaným. Sice jsem byl již dopředu informován o tom, že Rowan v lidském světě vyniká v přírodních vědách, ale přesto jsem se domníval, že na naše vynálezy stačit nebude a že nám bude jen překážet. Jsem rád, že jsem se mýlil,“ nadzvedl Viktor obočí a ulpěl pohledem na královnině rádci a řediteli lycea Alfovi. Na vteřinu se odmlčel, než se pustil do dalšího výkladu. „Vaše Veličenstvo, dámy a pane, porovnával jsem údaje a grafy stejného měření, které nám na sobě laskavě dovolila provést Její Veličenstvo Aine, dcera paní Luny, a mohu vám s radostí oznámit, že Její Výsost Marina získala po metamorfóze v sirénu stejné potencionální schopnosti, jako má její matka.“

Menrva příkyvovala, Marinu poznala už během jarních sezení, a tak věděla, co se v ní skrývá. Nyní si všimla, že i Hekaté příkyvuje, její husté, stříbrnými nitkami prokvetlé rudé vlasy vlnící se jí po ramenou a zádech vydaly záblesky, které žádné siréně neuniknou.

Viktor se posadil a královna sama uctivě kývla na návštěvnici z hlubin Zásvětí. „Bude nám ctí, drahá Hekaté, když nám sdělíš, jak se Marinina metamorfóza jeví z tvého pohledu.“

Bledá rudovlasá Hekaté upřeným pohledem sovy kontrolovala všechny přítomné, i Menrva pocítila její pohled, který na ní na několik okamžiků ulpěl.

Vševědoucí oči zászvětní sovy, která nepočítá ani léta, ani tisíciletí se nakonec zahleděly do vysokého okna a Hekaté protáhle zašeptala, jako když v půlnoci zahouká sova: „Nerada opouštím Zásvětí, nerada vstupuji do nižších rozměrů, ale je mou povinností sledovat vlákna, ze kterých se spřádá kosmos přes všechny eony věků od samého počátku. A k vám dnes přilétám s velkými pochybnostmi. Dcera královny Aine je sice v současné chvíli její kopií, ale ne úplnou. Zatímco Aine vychovala paní Luna, Mani vychovala sama Aine, Marina vyrostla mezi lidmi. Lidské nazírání na svět

se jí vtisklo do podvědomí a hrozí nebezpečí, že až se Marina postaví před trezor chránící klenot, nezvládne do něj proniknout. Lidskými měřítky by každý, kdo by se do takového trezoru pokoušel dostat, byl považován za sebevraha.“

Menrva chtě nechtě musela s Hekaté souhlasit: *Mani to tehdy zvládla, jenže ta dělala od narození vše s Aine. Až se Marina postaví na pobřeží a uvidí, kam musí proniknout, s největší pravděpodobností uteče, aby si zachránila život. Stejně tak by utekl každý jiný člověk i elementál. Musím Marině pomoci. Ale jak?* ptala se sama sebe Menrva ve chvíli, kdy se o slovo přihlásil ředitel lycea Alf.

„Vaše Veličenstvo, vážené dámy, vážený pane, je mi líto, že se potvrzují moje obavy ohledně nejmladší dcery královny Aine. Dobře víme, že jsem o problému, který nyní nastal, mluvil již v den jejího narození,“ přikyvoval sám sobě kysele. „Samozřejmě je to pro mne nesmírná čest, že Její Výsost bude studovat v našem lyceu právě v době mého působení tady. Mou povinností bude jí při studiu pomoci, aby si do dalšího náročného života odnesla co nejvíce vědomostí.“

„Ano,“ přerušila jeho řeč královna, „i přestože se to zdá nereálné, my všichni se prostě musíme postarat, aby si Její Výsost z našeho světa energií vzala co nejvíce a aby si úspěšně došla pro klenot.“

Menrva jí přikyvovala. Postoj Hekaté a Alfa se jí nelíbil. Čekala od nich návrh nějakého řešení, a oni zatím...

Vtom se prostor rozechvěl vlnami, různé kroky se přiblížily ke dveřím a za okamžik královnin komoří uvedl Ókypetě Rychloletou, která s Kelaíno Temnomrakou a dalšími dvěma jestřábi sirénami patřila do královniny zvláštní jednotky.

Šedý plášť na ní ještě vlál a vlasy měla zježené, když se ukláněla a udýchaným hlasem sdělovala: „Vaše Veličenstvo, omlouvám se za vyrušení, ale přináším zprávu, která nesnese odklad.“

„Mluv,“ pokynula jí královna. „Já i nejužší rada ti nasloucháme.“

Ókypeté se rozhlédla. Dech se jí pomalu začal zklidňovat. „Vaše Veličenstvo, dámy a pánové, stalo se neštěstí na majáku. Stavba je zevnitř doslova promočená ledovou vodou, všechny přístroje jsou mimo provoz a uprostřed kaluže v patře jsme našli strážkyni Irené. Fotografie místa činu se právě vyvolávají v laboratoři, proto se prozatím musíte spokojit jen s mentálním obrazem, který jsem přinesla,“ pravila a všem poslala v myšlenkách příšerný a zároveň podivný záznam vnitřku majáku i s Irené.

Síní, kde s královnou rada zasedala, se náhle prošel strach, aby nahradil úlek a hrůzu z toho, co se stalo Irené. Byl to strach o dceru královny Aine, kterou čeká dojít si pro klenot. Pro klenot ukrytý v cyklóně, ve víru, který hlídají strážci majáku.

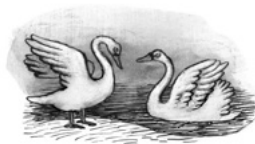
Právě v tom majáku, kde došlo k neštěstí.

Menrva si musela přiznat, že za celé eony nikdy nic takového neviděla. Ale potom se v ní zrodil pocit, že na celé té hororové scéně je něco... něco...

„Proč je tak přivázaná?“ nerozuměla královna.

„Máte představu, kdo jí to mohl udělat?“ zachraptěla Kelaíno.

Ókypeté přikývla a vážně pronesla: „Na majáku ani v paměti místa nebyla jediná stopa, že by tam kromě Irené někdo byl. Irené to udělala sama sobě.“

Zmizelé víly

3.

*Pokaždé, když dítě řekne „Já na víly nevěřím“,
tak někde na Zemi zemře další víla.*

James Mathew Barrie, *Peter Pan*

P

ROČ MI ŘÍKÁŠ LABUŤ?

Because... protože jsi teď labuť.

Já nejsem jestřáb? otevřela Marina oči do široka a pokoušela se posadit. Marně. Neměla už paže, kterými by se podepřela. Paže se jí metamorfovaly v křídla, avšak vůbec o nich nevěděla. Měla je schovaná pod pokrývkou a nedokázala s nimi pohnout, natož se jimi podepřít. Ta obrovská labutí křídla ji pouze táhla zpět. Cítla

se ochrnutá a navíc byla zabalená do pokrývky jako bezbranné dítě do zavinovačky.

Wait... Počkej, vzal ji Rowan do náruče a pomohl jí posadit se. Před okamžikem byla téměř bez dechu, vyděšená z neznámého klenotu, teď jako kdyby do ní vlili život. Hlasivky ji však stále neposlouchaly, a tak jásala aspoň v myšlenkách. Ro, já mám takovou radost. Labutě vlastně nelétají tak jako jestřábi. Nikdo po mně nebude moct chtít akrobatické lety. Víš přece, že neudělám ani přemet. Tolik jsem se bála, že ze mě bude jestřáb.

Rowan se na ni usmál. *Jestřáb? Z tebe? Frankly... upřímně, já bych řekl, že na jestřába bys musela být pořádná ranařka. A navíc by ti jestřábi křídla opravdu neslušela.*

Tys viděl moje křídla? pohlédla na svá ramena zabalená do bílé tkaniny.

Rowan přikývl. *Vždycky když přijdou ošetřovatelky, aby tě umyly, tak než mě vyženou, že se nesluší, abych se na tebe při hygieně díval, tak přeci jen aspoň tvá křídla vidím.*

A jak v nich vypadám?

Jako anděl.

Myslíš ten Rafaelův?

Rafaelův? zaváhal na okamžik a pak roztáhl pusku od ucha k uchu. *Do you mean... ty máš na mysli ty dva mrňavé cherubíny na Sixtinské madoně?*

Přikývla. Přesněji řečeno myslím ty dva, jak vykukují pod Sixtinskou madonou.

Hm, Rowan pokyvoval hlavou. Tak právě ti dva ti moc podobní nejsou. I mean... myslím vzhledem. Ale ten výraz, jaký mají ve tváři. Ten umíš napodobit dokonale, My Lovely Angel.

Díky za pochlebování, můj hrdino, zvedla k němu tvář, aby ji mohl políbit.

Rowan jí opatrně stáhl příkrývku z ramen, aby viděla své bělostné peří, a znovu ji objal.

Chtěla bych tě taky obejmout, ale s těmi křídly nehnu, povzdychla si.

Mám někoho zavolat, aby ti pomohli se naučit metamorfovat?

Ne, zamrkala polekaně. *Až si pro mě přijdou, určitě mě někam odvedou a třeba se až do večera neuvidíme. Ještě chvílku chci být tady jen s tebou. Zkusím křídla odmetamorfovat sama, zavřela oči a ponořila se do sebe.*

Rowan ji přitom stále držel a nehodlal ji pustit, jenže Marina ho nakonec ač nerada požádala: *Prosím tě, přestaň mě hladit, nemůžu se vůbec soustředit.*

Zklamaný jí pomohl znovu ulehnout a čekal. Sledoval siluetu jejího těla pod pokrývkou. Zeštíhlovala se, jak se jí křídla proměňovala v paže. Když spatřil pod pokrývkou obrysy jejích prstů, začal jí přejíždět přes pokrývku po ramenou a pažích.

Cítíš mě?

Přikývla a usmála se. *Cítím, jak se mi do rukou vrací krev.* Pokusila se pohnout prsty, pak dlaněmi a pak i rameny. A potom se začala vymotávat z pokrývky. Zase jí pomáhal, dokud z ní pokrývka prostě nesklouzla. Náhle před Rowanem ležela nahá. Byl to jen okamžik, ale přesto se oběma zastavil téměř dech. V dalším okamžiku Marina znachověla a rychle si přitáhla pokrývku na hrud'. Rowan také zčervenál, zvedl Marinu už zase v pokrývce z postele a sbalil ji do náruče. A pak jí pošeptal do ucha: *„Frankly... My Sleeping Beauty, já už tvé krásné královské tělo viděl. Tenkrát na Janiculu, tak se mi nemusíš schovávat.“*

Pevně Marinu držel. Tak pevně, jako kdyby ji právě zachytil v pádu.

Tentokrát mohla obejmout i ona jeho. Hladila ho a uvědomovala si, jak jsou její ruce opět jiné, než kdysi bývaly. Jak jsou cizí, jako kdyby je měla transplantované. Vypůjčené na dobu, než si zpět metamorfuje křídla.

Ro? Co to děláš? rozesmála se, když ji kousl do ucha.

To be honest... abych byl upřímný, nejradši bych tě láskou snědl.

To já tebe taky, oplatila mu kousnutí. Ro? zamyslela se. Co jsi tady dělal celou tu dobu, než jsem se metamorfovala? Byl ses někde podívat? Třeba co to venku cinká?

Pokýval hlavou. Jo, ty myslíš ty jejich tramvaje? Tak ty jsem viděl, když tě sem nesli. Radši jsem se od tebe nehnul. Ještě v Římě jsem si stáhl přes internet veškerou českou povinnou literaturu k maturitě a přečetl jsem ji. A už vím přesně, koho jsi myslela, když jsi mi řekla, že vypadám jako vodník. Akorát, že on má rudé boty a ne vlasy. Ale jinak jsem netušil, že mě považuješ za takového lovce duší, podíval se na ni tak trochu vyčítavě.

Promiň, schoulila se k němu. To mi jenom tak ulítlo, když jsem viděla tvou zelenou bundu a zářivé vlasy. Chtěla jsem trochu pošouchnout tvoje ego. Ty jsi vážně přečetl všechnu naši povinnou literaturu? podívala se na něho obdivně a taky trochu se závistí. A která kniha se ti líbila nejvíc? zajímala se.

Ta o tom malém kulatém chlapíkovi, jak šel na vojnu. Ale má takové divné jméno a nevím, jak ho vyslovit.

Marina zamrkala a pohlédla Rowanovi do tváře. Ať si namáhala mozek sebevíc, nemohla přijít na to, kterou knihu má na mysli.

Na jakou vojnu?

Do války. Za toho císaře, jak jsem ho tančil na plesu.

Za Františka Josefa? protáhla obličej. A pak si vzpomněla a rozesmála se. Tobě se líbil Švejk? Jak se ti to stalo? kroutila hlavou. Já knihu nečetla, ale taťka s dědou se vždycky koukají na film a ten znám z paměti. Není v něm žádná romantika...

Rowan se zatvářil a začal jako Švejk: *Poslušně hlásím, My Sleeping Beauty, že v knize sice není žádná ženská romantika, ale obyčejné reality je tam dost.*

Přikývla. *Taky se těším na obyčejnou realitu. Na brigádu u Kátiny babičky. Bude to neskutečně zajímavý a navíc si vydělám pěkné peníze. Stejně mi ale nebudou stačit na pořádné plesové šaty, až půjdeme oktávánům na maturitní ples.*

Rowan problém neviděl. *Teta ti pošle šaty z Říma nebo maminka královna ti nějaké sežene.*

Marina ale zavrtěla hlavou. *To nepůjde. Jak bych asi vysvětlila tatkově, kde jsem sehnala takový luxus. Ro, já vždycky když jsem s tebou, tak na chvílku zapomenu na všechny starosti a problémy. Jenže pak si najednou vzpomenu, jako teď... Ro?*

Hm?

Ro, podívala se mu do očí, řekni mi, prosím tě, pravdu. Proč se mnou nemůžeš pro klenot? Proč tam můžeme jít jen já nebo mamka? Proč?

Rowan váhal. Marina se tvářila přísně jako Aine rozdávající strategické rozkazy. Vzdychl a tvář mu zkameněla. Potom chraptivě zašeptal: „Protože kdokoli jiný než ty na té cestě zemře.“

Marina cítila, jak jí uvnitř těla všechno úlekem ztuhlo a v šoku začala nehty Rowanovi do zad. Zabořila mu tvář do hrudi, a schovala tak slzy, které jí vyhrkly. Pak se nadechla, chtěla se pokusit promluvit už skutečně nahlas, ale právě se ozvalo rázné zaklepání na dveře.

Káťa s Matyášem, Andreou, Patrikem a dalšími mladými vysedávala pod slunečníkem u hospody na návsi Jelení Vísky. Stejně jako ostatní se nudila a netušila, co se právě děje s Marinou. Celá léta

se domnívala, že když je Marina nedostupná mobilem, tak tráví čas na exkurzích v nejzapadlejších koutech republiky. A stejně tak předpokládala, že je v tuhle dobu asi někde na venkově za Římem. Teď si na kamarádku vzpomněla, když sledovala pana Fialku, jak se s Patrikovým otcem vydal dovnitř k výčepu.

„Táta nesnáší, když na něj na zahrádce nalétají vosy,“ zahuhlal Patrik do kofoly.

„To můj taky ne. Počkej, za chvíli je tady. Musel dokoukat tu přitroublou politickou debatu v televizi. Nevím, proč na to vždycky musí koukat, když ví, že mu to zvedá tlak,“ mračila se Andrea.

„Můj táta na politiku nekouká, jemu stačí debaty našich koz,“ odvětil s flišťánským pohledem Patrik. A Lucka se Sylvou se zahihňaly.

Nálety žízňivých včel a vos nesnášel ani Marinin otec, takže se s kamarádem usadili v téměř prázdné hospodě. Než jim servírka donesla pivo, dorazili i další čtyři z místních, všichni bývalí spolužáci a otcové téměř už dospělých dětí.

„Jdem k vám dovnitř. Naši potomci nás nemusí poslouchat. Andrea to pak akorát drbe doma a manželka je našťvaná,“ usadil se ztěžka Andrein otec a ještě se zamračil do okna na zahrádku. „Taky vám doma pořád odmlouvají?“

A když viděl kamarády přikyvovat, dodal: „Já myslel, že až naše Ája vyroste, bude v pohodě. Jenže je to čím dál tím horší... A kde máš, Petře, dceru ty?“ zeptal se a vzápětí si odpověděl: „Ve škole, jako vždycky, že jo? No jo, bude tady na vesnici nejchytřejší,“ rýpnul si ještě.

Petrův pohled zkameněl. A pak kamarádovi, který byl očividně v mrzuté náladě, odpověděl: „Poslouchej, jestli jsi sem přišel prudit...“

„Kašli na něj,“ vzal Petra kolem ramen Kátin otec. „Pořád kouká na tu politiku a pak si vylejvá vztek na nás.“

„Ještě jedno, pánové?“ zeptala se servírka, která se k nim přitočila, aby odebrala prázdné sklenice se zbytky pěny. V parném květnovém odpoledni vyzunkli chlapi své půllitry jako nic.

„Marcelko, jsi zlato,“ pochválil ji Andrein otec a šťastně popadl další plný půllitr.

„Je zlato, a co my? My, starý štamgasti tu máme chcípnout žízni?“ ozval se chraplavý hlas od stolu zpoza rohu.

„Ale pane Novák, už jste po tom vepřu knedlu zelu vypil čtyři piva. To vám nestačilo?“

„Žízeň mám pořád. Měli jste to moc přesolený. Frantovi se asi utrhla ruka, když to maso dělal,“ rozčiloval se starý pan Novák.

A jeho soused mu přitakával.

„My si, Marcelko, sednem ke klukům, když se kolem nich pořád točíš,“ zvedl se Novák nemotorně. A hned se, následován svým kamarádem, nejistě hrnul k velkému stolu. „Tak, kluci, jak jde život? Vy ale vůbec neumíte pít a radovat se,“ kroutil hlavou a dopadl na židli, kterou mu někdo přistrčil. „Taky zestárli, co říkáš?“ obrátil se na svého starého kamaráda a potom mu oči šťastně zamrkaly na plný půllitr, který před něj Marcelka postavila.

„Ale to už je poslední, pane Novák, sotva pletete nohama,“ mračila se naoko a udělala mu další čárku.

Hosté se dovnitř nehrnuli, počasí spíše zvalo k procházkám, a tak si servírka začala dělat pořádek ve výčepu.

„Hele, Petře,“ přitukl si Andrein otec o Petrovu sklenici, „já myslím svoje rady upřímně. Tady bráchova nejstarší teď dostudovala historii a dělá si nějaký ten... doktorát, že jo?“ podíval se na bratra. „A řekni, jakého doktůrka historika si přivedla domů. Ani opravit zásuvku to neumí. A na prasklou žárovku hned volá elektrikáře.“

Tak bacha, aby ti Marina jednou taky nepřivedla domů takového tydýta.“

Venku právě zaburácela motorka, to Káťa nasedla za Matyáše a vydali se pryč, aby si užili soukromí.

„No, vidíš,“ ukázal bradou do okna její otec. „Aspoň že ji ten kluk vždycky vrátí. A je docela rozumnej. Ale nechtěl bych, aby chodila na nějakou internátní školu jako tvoje Marina. A nebo tak dlouho v cizině... v Římě u Italů... Taková krásná holka.“

„Jo, ta Petrova... princeznička?“ začal se zajímat pan Novák. „Tu už jsem neviděl... Vlastně na Vánoce, nakupovala tady v krámmě s tvou mámou,“ pokyvoval na Petra. „No, moc jsem toho z ní neviděl, schovávala se v čepici, ale ženský pak říkaly, že je celá Fany. A ta tenkrát způsobila... po... poprask, když sis ji přived. Na to nikdy nezapomenu...,“ upil pan Novák z püllitru a přitom si vůbec neuvědomoval, jak to kolem stolu ztichlo. Alkohol mu stoupl do hlavy, takže dál říkal či spíš koktal krutou pravdu. „Ta tvoje velká princezna byla moc... sexy, ale nic s ní nebylo. Byla moc nóbl. Jednou jsem ji plácnul po zadku. A Péťo... ten její... jak se to říká... jo, pohled. Málem mě očima to... zabila. Ještě jedno, Marcelko.“

Petr téměř nedýchal a nevěřicně na opilého Nováka hleděl.

„Nechcete si dát radši toast,“ dala si ruce v bok Marcelka. „Jsou teprve čtyři odpoledne a už jste namol.“

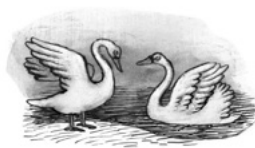
„Marcelko, my ho jako vždycky s Petrem odnesem,“ usmál se Andrein otec.

„Jasně, chlapi jako hory,“ pokývala Marcela a šla se podívat na zahrádku za mládeží.

Kátin otec se potom na Petra zahleděl a zavrtěl hlavou. „To jsem nikdy nepochopil. Jak jsi mohl tak přerůst svoje rodiče? Čím tě doma máma krmila?“

Petrovi se zlepšila nálada, už chtěl něco poznamenat, když se znovu ozval opilý Novák, který se sotva držel na židli. „Jo, to jsou čáry. Jeho praprabábou byla přece Květa, ta víla, co kdysi bydlela v lese nad vesnicí. Na tu si vy, mladý nemůžete... pamatovat. Byla moc krásná a taky jednou... zmizela.“

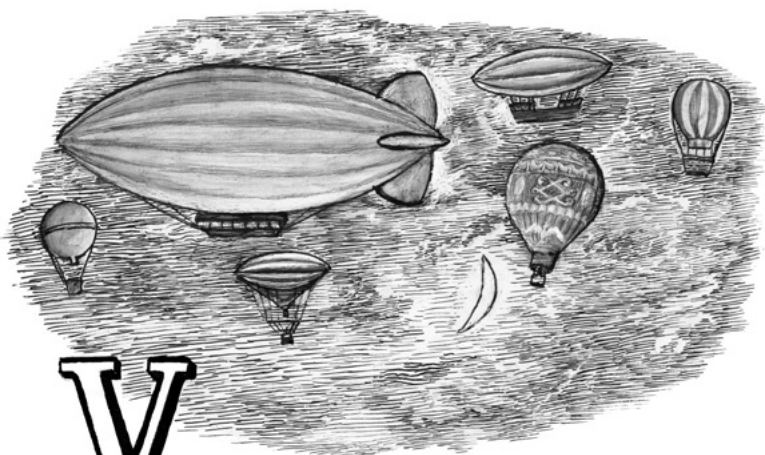

Stínové bytosti

4.

*Možná existují stínové galaxie,
stínové hvězdy a dokonce i stínoví lidé.*

Stephen Hawking

V

PRVNÍM OKAMŽIKU, KDY Kelaíno téměř vlétla do Marininy veliké komnaty a rozvířila peří obrovského lapače uprostřed stropu, se na sebe Marina s Rowanem dívali jako spiklenci. A v dalším okamžiku bylo Marině jasné, proč je Kelaíno nazývána Temnomrakou. Plášť i vlasy jí plovávaly energií, kterou vytvořila svou rychlou chůzí, a prostor kolem byl náhle nasycen nábojem. Její chůzi Marina znala od první metamorfózy, ale ten náboj, ten vnímala poprvé. Připomínal jí chvíle před bouří a myslí jí plula těžká tmavá mračna. Připadala si, že pod

nimi čeká na první ránu blesku, který uvolní hráz dešťovému přívalu. Cítila vůni vzduchu plného větru. Nevěřicně na profesorku hleděla.

A profesorka s nepředstíraným úžasem hleděla na ni, jak tam sedí a bílé plátno pokrývky má kolem sebe pod rameny omotané jako osušku po koupeli.

„Vy už jste se, Marino, metamorfovala?“

Marina chtěla odpovědět, ale opět nevydala ani hlásku. Tak si jen ukázala na hlasivky.

„Šlo jí to samo, paní profesorko,“ ozval se Rowan zvedající se ze země, kam ve chvíli, kdy profesorka zaklepala na dveře, zpátky skočil. „Jen s hlasem má problém,“ podával dál hlášení už napřímený jako správný voják.

I kolem Rowana náhle Marina vnímala vír energie, který v ní vyvolával obrazy sluncem zalité dřímající krajiny a zlatého obilí, letní vůně, nad kterými se vznáší v čerstvém větru meč. Zamrkala, zatřepala hlavou. Vidiny zmizely.

„Ano, hlasivky mají všechny nově metamorfované sirény zpočátku nefunkční a také s pohybem to není nejslavnější. Proto si pro vás, Marino, jdu. Na váš pobyt tady jsme se připravovali od okamžiku, kdy jste byla počata, a zatím jde vše podle plánu. Nyní se pustíme do oživení vašich hlasivek a regenerace vašeho těla... Lor-de Fauntleroyi,“ obrátila se na Rowana, „zatímco bude Její Výsost v naší péči, chce s vámi hovořit ředitel školy.“

Rowan po celou tu dobu sledoval každý profesorčin pohyb, každé její slovo. Nyní pohledem sklouzl na své nahé břicho v rozepnuté košili a bosé nohy a potom i na ramínko pověšené na zábradlí schodiště vedoucího do patra ke knihám. Tak veliká byla komnata pro Aininu dceru, že měla kolem dokola patro plné knih.

Rowan dobře odhadl, že ležérně uválenou košili a kalhoty bude muset vyměnit za vyžehlený oblek s motýlkem a kloboukem. Ale měl výhrady.

„I am afraid... *obávám se*, že k řediteli nebudu moci teď jít. Moji povinnosti je hlídat... Její Výsost,“ pohlédl na Marinu.

Kelaíno stěží potlačila úsměv. „Vážený lorde budoucí maršále, s bezpečnostními opatřeními, která jsme tady před Marininým po- bytem dlouhá léta připravovali, jste byl seznámen v minulém týd- nu. Takže dobře víte, že není nutné, abyste trávil čas pořád s ní. Bez obav můžete plnit své další povinnosti. Konec konců, řekla bych, že všechno, co tady budete dělat, se stejně bude týkat vaší funkce v království víl a elfů.“

Marina povytáhla obočí. *To jsou mi novinky. Takže ty víš zase víc než já? Proč jsi mi nic neřekl, ty tajnůstkáři?*

Rowan neznatelně přivřel víčko. *My Beautiful Angel, přece tě ne- budu otravovat nudnými vojenskými záležitostmi.*

Marina si připadala jako pápěrka, když ji sirény v bohatých šusti- vých sukních a lesklých hedvábných halenách zabalily do hřejivého hebkého pláště, aby s nimi mohla pomalu odejít z komnaty.

Rowan ji pozdravil uctivou úklonou hlavy. *Tak zatím, můj anděli.*

Tak zatím. Ale pak mi řekneš všechno, co tajíš, upřela na něho vážný pohled.

Rozkaz, Veličenstvo.

Marina si nepamatovala nic z chvil, kdy ji k sirénám nesli, vzhled komnaty ji po probuzení nesmírně překvapil, a tak netušila, ani nedokázala odhadnout, co ji teď čeká za tmavými dveřmi. A už se ocitla v chodbě a první, co vnímala, bylo štěbetání vlaštovek.

Chodbou z mramoru by mohl projíždět vlak, jak veliká byla. Kdyby všechna okna seskládaná ze skleněných tabulek byla otevřena, ocitla by se Marina se sirénami na terase podobné promenádě.

Vše, kam pohlédla, se klenulo do oblouků, okna i struktura kamenné architektury. A právě těmi oblouky teď jedna vlaštovka odlétla a za okamžik se vrátila doprovázená dalšími. Marina se sotva držela na nohou. Kdyby ji dvě sirény nepřidržovaly, skácela by se, protože se jí nedařilo najít ve svém těle labutí sirény těžiště. Sotva vnímala drobnou kamennou výzdobu chodeb, vlající lapače snů, stovky děsíků a běsíků a ani z oken neměla čas se dívat na vysoké štíhlé fiály, tak známé z gotické architektury.

A už vůbec neměla sílu zkoumat, odkud se stále berou ta hejna holubů, vlaštovek a vran, která rejdí mezi věžemi a střechami koleje.

Než sirény dovedly Marinu k první zatáčce, vlaštovky se do chodby vrátily potřetí a opět ve větším počtu, a to se na ně už Marina dívala trochu vyděšeně. *Za chvíli jich bude celé hejno a nerada bych, aby mě pokálely...*

„Jsou z vás nadšené, Marino. I vaši matku vždy takhle vítají.“

Aha, zvedla k ptáčkům Marina tvář. *Jo, jste roztomilé, ale opravdu doufám, že mě nepokálíte*, pomyslela si a potom se soustředila na chůzi, protože ji únava začala zmáhat a přidržovaná sirénami pletla nohama. Když předtím seděla na posteli v komnatě a bílá křídla metamorfovala v paže, nepřipadala si vůbec jiná. Teď svému tělu nerozuměla. Připadala si jako marioneta, kterou je zapotřebí vodit na provázcích.

Za rohem jí do tváře foukl ostrý průvan se slanou vůní moře a dodal jí nové síly. A potom zaslechla zpěv podobný tomu, který slyšela už v komnatě. Nesmírně jemné dívčí hlasy se zvedaly z ticha jako mlha z hladiny řeky.

Kdo to zpívá? otázala se myšlenkou.

„Naše sbory v Alabastrových síních. Vítají vaši babičku,“ odpověděla jí Kelaíno.

Mou babičku? Ona sem přišla? Nebo... kterou babičku vlastně myslíte? zarazila se Marina.

„Matku vaší matky. Právě vychází a už několik dní se na vás ptá,“ pravila Kelaíno překvapené Marině a svým jestřábím pohybem se obrátila ke kovaným dveřím s rámem lemovaným kamenným ovocem. Přes barevné skleněné tabulky nebylo ven příliš vidět. Když je sirény otevřely, rozbíhala se před Marinou terasa s nádhernou členitou balustrádou a za ní za městem vystupovala z moře paní Luna.

Přes zemskou atmosféru se Luna chvěla, na modré obloze bílá jako alabastr. Vteřinu ji Marina viděla jako nebeské těleso, další vteřinu jako krásnou bytost v závojích.

„Za to může sluneční světlo, že vaše babička není tak dobře vidět jako v noci,“ pravila Kelaíno a sbory z Alabastrových síních chrámu, který Marina poznala podle bělostné barvy dole napravo od terasy, dál jásavě zpívaly svou vítací píseň.

A zase stejně jako u Rowana, u Kelaíno i u sirén, které jí pomáhaly, tak nyní také u vlastní babičky přepadly Marinu vidiny a nečekané pocity. Kdesi v mysli jí proletěly miliony motýlů, zazářily nekonečné plochy poseté květinami a připadala si jako v mateřské náruči. Tak na ni Luna v jedné vteřině zapůsobila. Marina zamrkala a zatřásla hlavou, aby se té vidiny zbavila. *Co se to se mnou děje? Když se mnou byl nejdřív Rowan, nic takového jsem nevnímala. A pak přišla paní profesorka a... Nejde mi to zastavit, nejde to vypnout. S každou novou osobou přijde představa. Přitom vlezlé zvuky jsem si v hlavě po probuzení vypnula, stejně jako loni ty stíny...*

„Má drahá vnučko, vidím, že jsi ještě rozechvělá z metamorfózy a sotva se držíš na nohou. Ale sama tě prosím, snaž se posbírat síly. Sirény v Alabastrových síních na tebe čekají.“

Na mě?

„Ano, tak jako oslavují mou přítomnost, tak se také těší z přítomnosti tvé matky a nyní i z té tvé.“

Marinina víčka se zatřepetala jako motýlí křídla, protože oči prozradí nepřipraveného. A ona opravdu nebyla připravená na takovou pravdu. Myslí jí proběhl obraz Jelení Vísky. Zatoužila popadnout Rowana za ruku a utéct domů.

Co po mně budou sirény chtít?

„Nic. Naopak jsou všechny připraveny ti pomoci.“

Mně? Proč mně? Babičko... já ti asi musím připadat hloupá. Jsem dost stará, ale přesto mi nikdo nic dopředu neřekne. Nevím, o čem mluvíš.

Luna už vystoupala nad moře, jásavý zpěv se ze síní nesl vzhůru k ní a obloha se jako na vojenské přehlídce plnila ptačími hejny a líně se vznášejícími vzducholoděmi.

„Má drahá Marino, kdybychom ti dopředu prozradili, co všechno tě čeká, zbytečně by tě trápily obavy.“

Rowan říkal, že si mám dojít pro nějaký klenot. A že je to nebezpečné.

„Ano, Marino, při této metamorfóze jsi v sobě probudila všechny geny potřebné pro získání klenotu, který je pro tvou matku a nyní i pro tebe u sirén uschován. Nikdo kromě tvé matky se k němu nedokáže dostat.“

A jak bych já teda mohla...

„Nelekej se, vnučko, nebo se z moře povalí mlha a sirény budou zklamané, že jsi jim zakryla výhled na mě, na Lunu. A vzducholodě také nemají rády mlhu. Mysli na jejich bezpečnost. Brzy ti

Aine přivede toho, o koho se sice budeš muset starat, ale on ti zase na oplátku pomůže posbírat energie Země. Těmi energiemi klenot získáš.“

Pondělní květnové ráno se netvářilo zrovna dvakrát vlídně a podobnou náladu měl i Petr Fialka, který zamyšleně opouštěl berounskou poštu poté, co odeslal všechny objednávky. Včerejší hospodská rozprava a především blábolení opilého starého Nováka mu stále ležely v hlavě. Po zmizení Fany nepřestal nikdy doufat, že se jednou vrátí. Snažil se nemyslet na hrůzy, které jí možná někdo udělal. Aby mohl vychovávat Marinu, aby nechodil jako troska zničená bolestí a smutkem, musel to vše pohřbít do nejhlubších hlubin svého srdce. Ale teď se bolest a smutek ze ztráty Fany a strach o dospívající Marinu draly opět na povrch.

Nikdy by mě nenapadlo, že Fany... Kdo vlastně byla? Kde se tady vzala a proč zmizela? V té Marinině škole říkali, že byla víla. A stará Květa? Byla taky víla? Kdybych neviděl ty Marininy metamorfózy na vlastní oči... Jestli byla Fany víla, měla určitě schopnosti, které přede mnou tajila. Je pravda, že taky chodila naprosto neslyšně jako Marina. A všechno ji poslouchalo. Dobře si pamatuju, jak se rozzlobila na vrány, které si na našem dvoře roztahaly rohlíky, které jim mamka dala do starého květináče. Nikdy nezapomenu, jak vrány začaly kmitat a nosily rohlíky zpátky. A Čert, ten ji jako první od už prvního okamžiku zbožňoval, nespustil z ní oči. Někdy mě napadlo, že snad žije v jiném rozměru... Nic se jí nerozbíjelo, všechno jí vydrželo. Třeba celý rok používala stejnou propisku, zatímco já týden. Peřiny vůbec nezválela, a když jsme prošli blátem, na botách ho neměla. To mě v lese vlastně naprosto vytáčelo, povzdychl si

při vzpomínce. A když usedl na parkovišti za volant, nevnímal lidi spěchající do nedalekého supermarketu. Zahleděný do svého nitra přemýšlel, co dál.

Ve škole nám řekli, že Marinka má po matce jiné geny. Ale já se neodvážím ji dát geneticky testovat. Nechci ani domýšlet, co by se dělo, kdyby některý z vědců spatřil její odlišnou DNA. Vlastně vůbec se k ní nesmí dostat lékaři. Co kdyby jí dělali rozbor krve? Byla by vůbec stejná jako ta moje? A já nemám takovou možnost udělat jí rozbor krve sám. Nikdy jsem se ani neodvážil požádat některého ze známých. Když se na ni podívám, nenapadlo by mě, že není jako já. Když byla malá, vypadala spíš jako medvěd. A teď je každou metamorfózou Fany víc a víc podobná. Jediné, čím se liší, jsou ty její vlasy. Fany je nosila krátké. Ale proč si je barvila na černo? Co když ... Zarazil se. Co když se Fany před někým skrývala? Marinku napadli orli, hned jak vstoupila do té školy. Dostala osobní ochranu od vedení školy, to je taky takové divné. Ale co když jí chce někdo ublížit, jako ublížil Fany? stáhl Petr obočí. A v ten okamžik se rozhodl.

Marinina škola se vyloupila mezi stromy jako perla v zeleni. Petr Fialka zaparkoval na prázdném parkovišti. *Bude to divný rozhovor... Ale odkládám ho už léta a holka je skoro dospělá. Nic jsem za celých šestnáct let od Fanina zmizení nevyřešil, jen se bál o Marinku, pokýval hlavou a vystoupil z auta.*

„Paní ředitelko, pan Fialka jde nahoru za vámi,“ ozvalo se ve sluchátku starobylého telefonu, který si paní Flóra z nostalgie nenahradila novým s moderním designem.

„Tak, drahá Aine,“ obrátila se ihned na ztuhlou královnu víl, „jde sem tvůj manžel.“

„Zrovna on,“ zavrčel Pan sedící u konferenčního stolku s kupou úředních dokumentů.

„Co se stalo? Proč sem jde?“

„Asi by ses měla aspoň zneviditelnit,“ povytáhla Flóra obočí, když viděla, jak je mocná Aine naprosto paralyzovaná. A Panovi doporučila, aby se vzdálil. „Stejně na Ainina manžela jenom žárlíš. Musíš uznat, že ten člověk to nemá v životě vůbec snadné, tak mu to nesmíme dělat ještě těžší.“

Ač nerad, Pan skutečně odešel a Aine už neviditelná a obestřená vílí mlhou vyklouzla na balkón. Opřela se o zeď budovy a zavřela oči. Tolik se těšila, až zase po dlouhé době uslyší Petrův hlas, a díky tomu si uvědomovala, že ani ty těžké chladné éry, které prožila, ji neodnaučily milovat a přecházet rozechvění z lásky.

Petr Fialka byl takhle sám v dceřině škole poprvé. Většinu věcí zařizovala celá ta léta Marinina babička, která jí vlastně nahrazovala její matku. Ředitelku v rozevlátých květinových šatech znal Petr z mnoha akcí, a tak teď přikývl, když mu nabídla kávu. Pak rozhodným hlasem začal, proč vlastně přichází.

„Paní ředitelko, já jsem sem dnes přišel, abych už konečně zjistil, co se stalo s mojí manželkou. Víte, šestnáct let se snažím nemyslet na to, co jí kdo mohl udělat, kam zmizela a proč... Říkám si, že když jste věděli o mé dceři, tak musíte také vědět o mé manželce. Miloval jsem ji tak moc, že jsem uvěřil tomu, že pochází z dětského domova. Nepátral jsem po její minulosti, ani když zmizela. Ale vy jste věděli, že byla víla. Takže jste taky věděli, kdo ona je nebo byla. Co se jí stalo? Řekněte mi to, ať je to cokoli, ale já už potřebuju...“

„Pane Fialko,“ začala trpělivě ředitelka, „víte, kolik je na světě elementálů? Kolik je víl a elfů? My nevydáváme průkazy a pasy, neevidujeme své příslušníky jako lidé. Pokud se někdo z elementálů rozhodne takzvaně zmizet, nenajdeme ho, dokud se sám nepřihlásí.“

A ni nevíme, zda je živý nebo mrtvý. Ano, s Fany jsem kdysi mluvila. Ale jen krátce ještě před porodem vaší dcery. A tak jsem věděla, že sem chce dát Marinku studovat, aby se mohla v klidu metamorfovat ve vílu.“

Petr upil kávu, kterou mu sekretářka donesla, a rozhlédl se. Měl takový zvláštní, nedefinovatelný pocit. Záclona ve dveřích balkónu poletovala průvanem, Petr si ji přeměřil jako viníka a sbíral přitom odvalu k poslední otázce. „Paní ředitelko, už od Marinina nástupu sem k vám jsem se pokoušel si o všem pohovořit s vílí královnou. V primě jsem myslel, že se mi to povede, když byla Marininou třídní. Dcera o ní doma pořád básnila a já se jí chtěl vyptat na Fany. Jenže nepřišla na jediné rodičovské sdružení, kterých jsem tady absolvoval docela dost. Vlastně jsem vás přijel dneska požádat, jestli byste mi s ní nedomluvila schůzku.“

Marině se z terasy obtížně odcházelo. Takové divné novinky. *Babička Luna mě stejně nikdy nepochopí, povzdychla si. A já nepochopím ji. Ona všechno vidí ze svého pohledu z vesmíru, z těch svých rozměrů. Kdybych teď mohla udělat, co bych opravdu chtěla, tak bych vzala Rowana za ruku a šli bysme ven. Anebo kdyby neměl čas, vzala bych si knížku a sedla si s ní do křesla k oknu ve svém pokoji... doma... Čert by si lehl vedle křesla a já bych si četla...*

Zatímco Marina planě uvažovala nad svými nerealnými sny, sirény ji vedly dál.

Snažím se posbírat síly, jak si Luna přeje. Jenže po metamorfóze mě tady doslova vláčejí. To nemají nějaká nosítka nebo pojízdné křeslo? stiskla čelisti a stáhla obočí, až jí nad nosem naskočila hluboká vráska.

Ještě ji čekala několikera mohutná schodiště pod těžkými oblouky, kterými se nořila se sirénami stále níže, až nakonec stanula před dveřmi se zlatou Rafaelovou holí na zeleném pozadí.

„Tady v lázních vás dáme do pořádku a potom půjdeme do Alabastrových síní,“ řekla Kelaíno.

To stihneme? otázala se Marina, stále v myšlenkách, protože hlasivky ji pořád neposlouchaly.

Kelaíno přikývla. „Sirény zpívají po celou dobu, kdy je vaše babička na obloze.“

A Slunci také zpívají?

Kelaíno znovu přikývla. „Jemu také, přestože je velmi daleko.“

Za dveřmi lázní na Marinu dýchlo teplo a vůně bylin. Ještě si stáčila všimnout, že se nachází v obrovském sále, zdobeném světlou výmalbou, na kterou dopadalo světlo skrz vysoká oblouková okna. Naproti jí šly dvě sirény, jedna v bílém lékařském plášti a druhá oděná do světle hnědých šatů s nabíranými rukávy a s kloboučkem na zapletených vlasech. Právě na tu druhou Marinu pohlédla s ne-skrývanou radostí.

Vždyť to byla její profesorka z Říma, Menrva. Teď ji ale Marina vnímala jinak. Všude kolem ní viděla odrazy bělostného roucha vlajícího ve větru, kroužící sovy, tkalce u stavů, tesaře na lodích, stavitele chrámů. Menrva jí na okamžik doslova zaplavila mysl.

Sál lázní byl plný paravánů, které od sebe oddělovaly květované porcelánové vany. Sirény Marinu hned mezi paravány zavedly a uložily ji do hřejivé vody. Pak jí lékařka podala šálek s teplým voňavým nápojem.

„Vypijte ho naráz, Výsosti,“ přikázala.

Marina do sebe nápoj hodila doslova na ex.

„Bude to možná trochu horké,“ řekla ještě lékařka, ale to už Marina ucítila v hrdle poskakující plameny.

„Chrm...“ vydala ze sebe neartikulovaný zvuk. „To pálí!“ vykřikla pak hlasem, který ji vyděsil.

„Výborně, krásně mluvíte, ani nemusíme kúru opakovat,“ pravila povzbudivě Menrva.

„Mluvím, ale to není můj hlas,“ vrtěla hlavou Marina. „Takhle melodický hlas jsem neměla.“

„Ale je to váš hlas, takhle jste na mě mluvila i u nás ve škole,“ uklidňovala ji Menrva. „Jenže nyní máte dokonalý sluch a slyšíte uvnitř hlavy rezonovat zvuky, které jste předtím neslyšela. Proto se vám zdá, že se váš hlas změnil.“

„To je divné,“ nevěřila Marina vysvětlení. „To jsem vážně takhle mluvila i před tím?“

Menrva a Kelaíno přikyvovaly a Marina nevěděla, zda jim uvěřit. *Počkám, co mi řekne Rowan. A ostatní,* mračila se a ústa měla sevřená do tenké čárky.

„A teď ještě vypijete tenhle výživný nápoj,“ podala jí lékařka další šálek. „Je plný cukrů, potřebujete je, jste po metamorfóze velmi vysílená.“

Druhý nápoj byl sladký jako med a chutnal po jablkách a hruškách. Voněl heřmánkem. A konejšivě ji uspával...

Marina se probudila jemným sluncem, které pronikalo skrz plát-no paravánu. Voda ve vaně, kde seděla, ji stále příjemně zahřívala a do ticha kolem se občas ozval šepot zpoza jiných paravánů. Zdáli se nesly zpěvy sirén z Alabastrových síní.

Tak moment, pohlédla na svá křídla, která se namísto paží rozprostírala na hladině vody. Bílým labutím peřím přikrývala vanu jako prostěradlem. *Metamorfózu jsem ve spánku neudržela a cítím*

se líp. To ten nápoj a šlofik, docela mi pomohly, usoudila. A teď, než pro mě přijdou, si musím promyslet, co dál. Opravdu nejde, aby mnou pořád někam manévrovali a předem mi neřekli, o co půjde. Klenot! Hm! To může být cokoliv. Prstýnek. Tím bych otočila a byl by napořád už klid. To asi nebude prstýnek. Kdoví, co se za slovem klenot skrývá.

Minulý klenot bylo kopí. Jenže to patří Niovi. Jen jsem si na něj směla sáhnout, což mi opravdu ke štěstí stačilo. A potom jsem ho viděla v akci, když na mě v parku u lycea útočily ty kentauří fosílie, jak jim říká teta. Strýc měl po použití kopí strach, že to budou vyšetřovat lidi z ústavu římské radiační ochrany. Co je to vlastně za zbraň? Nios i Rowan říkali, že jsou to vyspělé technologie z vyšších rozměrů. A tenhle klenot tady u sirén patří mamce. Jak to, že mi o něm neřekla ani ň? Chce po mně s babičkou, abych byla její nástupkyní. A přitom pořád kolem všeho chodí jako kolem horké kaše... A Rowan. Když ze mě spadla ta přikrývka, nejraději bych ho k sobě přitáhla. Cítila jsem... Tolik jsem chtěla... A potom se ukázalo, že mu tady u sirén řekli tolik věcí, které se týkají mě, a že si ho ředitel tady toho lycea volá. Ne mě, ale jeho. Babička Luna mi sice říká, že jsem očekávaná, ale já si tak nepřipadám.

Ano, mám pocit, jako kdyby mě všichni oprašovali jako hloupou porcelánovou sochu, jenže já bych chtěla, aby mě brali jako osobnost. Čím víc na to vzpomínám, tak tím víc jsem na Rowana našťavanější. On se pořád vymlouvá, že jsou to vojenské záležitosti a probírá je se všemi okolo, jen ne se mnou. Já mu tak důvěřovala. A on?

Miluje mě vůbec? Nebo ho natolik ovládá jeho lví ego? Jo, a ještě navíc se mám ukázat sirénám, které tak krásně zpívají v chrámu. Budou mě okukovat jako v muzeu. No, nemám si připadat divně? Nejsem žádná porcelánová socha. Já jsem prostě já. Vždyť jsem si před pěti lety dokonce vypátrala i maminku. Královnu víl. To jsem byla docela statečná. A taky jsem byla statečná se Stellou dole v moři, oklepala se, protože

jí při této vzpomínce opět naskákala husí kůže. *Jenomže jinak jsem se až do této chvíle jen bála a lenošila*, zamračila se Marina jako přísná učitelka. *Takže teď, až vylezu tady z té vany, končím s lenošením. Tak a teď co všechno musím udělat.*

Takže za prvé, sešpulila rty, jak si tam pro sebe v teplé koupeli začala tvořit imaginární plán.

Petr Fialka se vrátil do Jelení Visky a byl rád, že doma nezastihl ani otce ani matku. Rozmrzele se mračil a stále nevěřicně kroutil hlavou.

Připadal jsem si jako trouba. Vilí královna se mnou prostě v tuto chvíli nemůže hovořit, je s novými primány, ale ředitelka ji prý požádá, jestli by mi nemohla věnovat svůj drahocenný čas... Mám to prý pochopit. Paní Aine není jen běžná pedagožka, ale vládne nesmírné řiši, kterou si my, lidé neumíme ani představit. Co to ta ředitelka ještě říkala? Každá minuta Ainina času je jako vzácná perla. A já si připadal jako provinilec, že ji budu zdržovat naprosto zbytečně, protože jak říkala Flóra, ani Aine nedokáže Fany najít... A že si o dceru nemusím dělat starosti.

Světлана s Juliánem jsou nejlepší z Aininy říše. Jen mám Marině, až se vrátí z metamorfózy, sám zdůraznit, že při případném nebezpečí nesmí udělat nic neočekávaného. Prý je v takovém okamžiku rychlejší než všichni ostatní ve vilí řiši. Jak může být moje Marina rychlejší než ostatní? zakroutil Petr hlavou. *Marina, takový antisportovec? To je divný. Jak by ona mohla být nejrychlejší? Ledaže by ji Rowan naučil rychle běhat?*

Petr si nalil zbylou vystydlou kávu z překapávače, položil si vedle ní mobil a usedl v kuchyni ke stolu.

Na sto procent se na mě ty dámy ve škole vykašlou, lokl si studené kávy. *Fuj, to si musím přihrát*, zvedl se a nalil kávu zpátky

do konvičky překapávače. *Co já bych tak mohl udělat?* sedl si ke spícímu mobilu, zatímco se káva zlehka zahřívala.

Vtom cvakly vchodové dveře a za chvíli se v kuchyni objevila jeho matka.

„To jsi tady, Péto, rychle, na to, že je pondělí?“ podivila se.

„Dneska to na poště šlo. Mami, ta Květa byla naše příbuzná?“

„Jaká Květa?“ trhla sebou babička.

„No, přece Květa, co založila s tvou babičkou naši farmu,“ zadíval se Petr na matku.

„To nevím, jak tě to napadlo?“

„Říkali to chlapi v hospodě. Včera.“

Babička povytáhla obočí. „Co vy v té hospodě probíráte? Nevím... Možná...,“ pokrčila rameny a nalila zbytek kávy sobě i synovi.

„Mami, to jmelí na hřbitově, jak tam tenkrát farář zamkl Marinu s Kátou a Patrikem... Nikdy předtím tam žádné nerostlo a zase teď neroste. A navíc farář si ty klády opravdu neobjednal. To mi vrtá hlavou už tolik let.“

Babička jen příkyvovala, o Květě nevěděla, jestli má pokrevní vazbu na rodinu. Případ se jmelím jí byl jasný, ale prozradit nic nesměla.

„Mami,“ Petr se zamračil ještě víc. „Byl jsem ve škole... Chtěl jsem konečně zjistit pravdu o Fany. Ale ředitelka mě k té Aine nepustila. Slíbila mi, že ji požádá, jestli by si se mnou nemohla promluvit, a prostě mě vypoklonkovala.“

Paní Fialková poslouchala syna s úžasem. Tohle od něho opravdu nečekala. A to se Petr nadechl, aby vyslovil další překvapující zprávu: „Víš, jak jsem jednou řekl, že mám pocit, že nás Fany opustila sama. Totiž... Víš, jak Marinka začala mluvit tak strašně brzo.“

Ukecaná je téměř od narození. A než Fany zmizela, tak...“ Petr se odmlčel. „Než zmizela, řekla mi Marinka dvakrát, že máma plakala...“ Petr polkl. I po těch letech se mu nemluvilo lehce. „A tebe Fany prosila, ať dáme Marinku do Rafaelovy školy. Mami, Fany musela vědět, že se jí něco stane... anebo od nás odešla sama... a plánovala to dlouho předtím.“

Jako malý často Petr sedával v kuchyni a hrdě zadržoval slzy, když přišel domů po rvačce. Bojoval proti každé nespravedlnosti nejen ve škole, ale také ochraňoval celý les kolem Jelení Vísky, jako kdyby byl jeho. Paní Fialková náhle před sebou neviděla dospělého syna, ale právě tohoto malého Pétu a vzala ho za ruku.

„Petře, Marinka ti slíbila, že po poslední metamorfóze, až bude moci vstoupit mezi víly a elfy, začne po Fany pátrat. Já pevně doufám, že zjistí pravdu,“ pravila potichu.

Petr zavrtěl hlavou. „Nevím, čemu mám věřit. Šílím při pomýšlení, že Fany někdo ublížil. A pak se mi zase vtírají takové myšlenky, že to bylo jinak... Já jsem Fany bezmezně důvěřoval, jenže ten pocit, že ona mně asi ne... Nejdřív si vybrala, že bude žít tady se mnou, a pak mi nic neřekla a... A že Marinu musejí pořád hlídat bodyguardi, to taky není přece normální. Médea a ostatní žádné osobní strážce nemají... Mami, orel nenapadne nic, co nedokáže odnést. Marinka v jedenácti byla sice maličká, ale ne králíček. Já už musím konečně zjistit, co je to za divný svět. Odkud se Fany vzala? Jak můžou žít víly a elementálové vedle nás a my o nich nevíme?“

„Myslíš, Petře, že je to moudré? Neměl bys raději těch několik týdnů počkat a poradit se s Marinkou?“

Svět plný překvapení

5.

*Bojím se lesa. V poledním lese
kdo miluje, srdce své neunes.*

Fráňa Šrámek, *Splav*

ROWAN SI V MÓDĚ, která se nosila u sirén, připadal ještě upnutější než ve škole v Anglii. Ano, elegantní oděv a upravený vzhled jsou první vizitkou gentlemana, to věděl, protože mu to vštěpovali od narození. Jenže když nyní kráčel chodbami Lycea sirén v dokonale padnoucím obleku a v naleštěných botách, tak rád by vyměnil košili a motýlka za volnou elfí tuniku a frak za plášť sepnutý kovanou sponou.

Odněkud z výšky zaslechl křik orla, kterým si dravec vytyčuje své území. V samotném lyceu vládlo ticho, právě probíhalo vyučování a Rowan potkal všeho všudy jen dva studenty oděné podobně

jako on. Chodba křídla, kterým nyní procházel, se nacházela ve stínu vedlejší budovy, takže dovnitř okny padal pouze odpolední stín. Proto byla chodba osvětlena lampami vydávajícími tlumené světlo, ve kterém okřídlené sochy sirén podél stěn působily ještě majestátněji než minule. Rowan si příliš nevšímal ani soch natož ornamentů v omítce a překrásně kovářsky vyvedených konstrukcí dveří i oken, do kterých byly vsazeny tabulky z broušeného skla. Právě zabočil chodbou a do tváře mu dýchlo vlhko. To jak pootevřeným oknem do budovy vnikla mlha, do níž se právě celé město zahalilo.

Rowan se u okna zastavil a tázavě hleděl dolů na ten závoj z páry. *Vznikla mlha přirozeně, nebo ji vytáhla z moře Marina?* Na to mu samotná mlha odpovědět nedokázala. Zneklidněl.

Když se konečně blížil ke dveřím ředitelny, cítil vzrůstající napětí. S ředitelem lycea profesorem Alfem jednal už jednou, a to krátce po příchodu s Marinou sem do Goriásu, a už před těmi několika dny si uvědomil, jak nečitelný ředitel je.

Ještě poslední zatačka a za ní se před Rowanem objevila krátká chodba se dvěma oblouky z kovu a kovových květín. Po obou stranách chodby stály kovové lavičky, snad pro čekající studenty. Nyní však zely prázdnotou a Rowan mezi nimi mířil přímo k masivním dveřím vyřezávaným z ebenového dřeva.

Director Alf Geminay, mrkl Rowan na mosaznou destičku zdobenou kovanými lístky a zaklepal.

„Pan ředitel vás už očekává,“ vedl ho ředitelův asistent přímo ke dveřím vyplněným skleněnou mozaikou sestavenou ze soví letky. A ještě než mu dveře otevřel, stačil si Rowan všimnout mnoha posvátných znaků, které vyplňovaly prostor mezi sovami.

A tak se Rowan ocitl v ředitelně. Hned zaznamenal zvláštní lichoběžníkový půdorys místnosti s výklenkem pro čtyři vysoká

okna na protější stěně. Celá místnost byla až po strop obložena tmavým dřevem, takže světlo padající dovnitř okny působilo o to intenzivněji. Krb s římsou z šedého mramoru byl vyhaslý a také zlacený lustr s mnoha rameny a ani lampa nesvítily. Ředitel Geminay pokynul Rowanovi, aby se usadil před jeho stůl do luxusního koženého křesla. Rowan musel přivřít oči, jak ho silné světlo oslňovalo, zatímco ředitel seděl k oknům zády a mohl se plně soustředit na rozhovor.

„Lorde Fauntleroyi, asi netušíte, proč jsem si vás dal zavolat.“

„Ne, pane,“ zavrtěl Rowan hlavou. Mohl jen hádat, což také dělal od chvíle, kdy mu Kelaíno Temnomraká o této schůzce řekla.

Ředitel zdánlivě spokojeně pokýval hlavou, ale jeho ústa s kysele svěšenými koutky Rowana mátl. „Víte, mladý muži,“ začal, „z Rafaelova lycea v Římě jsem o vás dostal samé pochvalné reference. Kolega Nios si nemohl vynachválit vaše nadání pro matematiku a fyziku. A kolega Viktor mi už také stihl oznámit, že v době metamorfózy Její Výsosti Mariny jste jim úspěšně pomáhal s určitými měřeními a výpočty.“

Rowan přitakával, vše souhlasilo.

„Ale abych šel rovnou k věci. Marina, vnučka paní Luny, si během této metamorfózy musí dojít pro klenot, jak rozhodla paní Luna. Jakmile klenot získá, předá vám ho, to jistě víte.“

Rowan přikývl. To mu doma už kdysi dávno řekli.

„Kolegyně Kelaíno mi také přinesla zprávu od vaší královny, že vás královnin bratr a váš otec seznámili s původem klenotu i s jeho ochrannou cyklónou.“

Rowan znovu přikývl: „Všechny dosud zjištěné informace jsem pod jejich vedením nastudoval.“

Ředitel vzal ze stolu černobílou fotografii a podal mu ji. „Nevím, jestli vám někdy cyklónu klenotu ukazovali. Tahle fotografie

je přexponovaná, ale pro prvotní představu stačí, než vás k cyklóně i s vaší budoucí královnou zavedeme. Kdyby fotografie vyšla v médiích v lidském světě, všichni by se domnívali, že se dívají na běžnou cyklónu.“

„A přitom je to dílo vytvořené vyspělými technologiemi z nejvyšších rozměrů,“ doplnil ho Rowan.

„Ano, a v tom je právě náš problém,“ zabodl ředitel do fotografie ukazovák. „Vaše budoucí královna má na rozdíl od své matky také lidské geny. Zároveň přírodní a další jevy posuzuje lidskými měřítky. A tahle cyklóna, pro běžného člověka přímo děsivá, se v posledních měsících začala chovat téměř nevyzpytatelně. Proto potřebujeme posílit vědeckou skupinu, která tenhle vzdušný vír kolem klenotu studuje. Zatímco se Její Výsost Marina bude připravovat na vstup do cyklóny, chtěl bych vám nabídnout místo pomocné vědecké síly. Nám stávajícím, kdo na cyklóně už delší dobu pracujeme, se nedaří odhalit příčiny odchylek v jejím chování. Proto potřebujeme nové čerstvé a geniální mozky, které do naší práce přinesou nový vhled. To je také důvod, proč to místo nabízím právě vám. Navíc беру v potaz, že vám, elfovi a budoucímu maršálovi klenot také náleží. Samozřejmě záleží jen na vás, zda mou nabídku přijmete.“

Ředitel se odmlčel, aby jeho slova mohla na Rowana zapůsobit.

Elf s vlasy barvy jeřabin, které tak kontrastovaly s černou barvou jeho obleku a bílou barvou košile, nasadil tvář jako při pokeru a přemýšlel, k čemu by mu práce u cyklóny mohla být prospěšná. Nakonec se otázel: „Můžete mi, pane, říct, čím se cyklóna chová nevyzpytatelně?“

Ředitel přikývl: „Jistě víte, že cyklóna neublížila nikdy nikomu, kdo se do ní nepokoušel vstoupit, protože to dokáže jen vílí dcera paní Luny. Nyní se však situace změnila. S cyklónou se dějí divné

věci. A to právě v době, kdy se má mladá vnučka paní Luny pokusit o svůj první vstup, aby vynesla klenot ven.“

Sirény pomohly Marině z vany a za asistence Menrvy ji po osušení oblékaly do dlouhých bílých šatů ušitých z mnoha vrstev bílého hedvábí.

„Do Alabastrových síní půjdete, Marino, jako ostatní sirény s křídly, takže si je nemetamorfujete,“ vysvětlovala jí Menrva.

„Jenže takhle nemůžu nic uchopit.“

„Později se naučíte, jak si přimetamorfovat ruce a prsty, ale nyní vše nechte na nás.“

„Dobře, ale než... tam půjdeme, chtěla jsem vás požádat, paní profesorko, jestli byste mi neodpověděla na několik otázek,“ řekla vážně Marina a přitom ji znovu udivil zvuk vlastního hlasu. „Nejdřív bych chtěla vědět, co je to ten klenot a proč patří mé mamince? A proč pro něj musím i já? Viděla jsem klenot, který patří strýci. Na okamžik mi ho půjčil. Proč teda teď pro klenot musím? A potom – je mi jasné, že Aine je moje maminka a Luna je její maminka, tedy moje babička. Uznávám, že obě jsou pro svět velmi důležité, ale já? Proč na mě sirény tak čekají? Vždyť umím akorát udělat mlhu a blesky,“ rozhodila Marina prudce křídla a málem jimi uhodila sirény, které na ní rovnaly vrstvy hedvábí.

„Promiňte, omlouvám se,“ vyhrkla, „mám ta křídla tak neobratná, zapomínám, že to nejsou paže.“ Udělala na obě zkroušený obličej a potom se zadívala na Menrvu. Zkusila maminčin pohled „tak čekám“ a byla úspěšná.

Menrva, skutečná psycholožka duší, si složila na hrudi svá veliká křídla a začala: „Nemáme sice v tuto chvíli tolik času, sirény

se na vás nedočkavě těší, ale řeknu vám aspoň to nejpodstatnější. Vaše matka královna Aine dokáže jediná dojít pro meč, který je chráněný cyklónou. Tomu meči není nic rovno, je z tak dávných dob, že jeho vznik je zahalen tajemstvím. A stejně jako je kopí vašeho strýce, tak i tento meč patří mezi poslední naděje života na Gaie.“

„Meč? Já a meč?“ kroutila hlavou Marina. „Proč já? Proč ne třeba Rowan?“

„Hlavně, Marino, nečekejte meč jako od kováře. Tomu klenotu se říká meč, ale je to klenot. A proč vy a ne Rowan? Vy jste vnučka paní Luny, ne Rowan.“

Sirény zatím donesly přenosné zrcadlo a postavily ho před Marinu. Ta na okamžik přestala dýchat, než si uvědomila, že se nedívá na anděla, ale na sebe. Ve své liliové auře podobné perleti viděla rudé odlesky vlasů, které jí při metamorfóze zase tolik narostly. A z labutích křídlech a hedvábných šatů se do zrcadla odráželo světlo dopadající na ni okny. V obraze za sklem zrcadla hledala Marinu, ale ta zmizela. *Jako kdybych se ztratila*, napadlo ji. *Tohle přece nejsem já. Tohle je jenom má představa*, přesvědčovala se. *Já přece vypadám jinak. Když se usměju, tak jsem celý tatka*, vzpomněla si, co vždy říká babička, a zvedla koutky do úsměvu, přestože v duši k němu měla daleko.

Úsměv jí zlidštil tvář a konečně se poznávala.

„Paní Luna k nám dokáže sestoupit jen jako představa,“ pokračovala Menrva, „ale vy a vaše matka jste skutečné, proto se na vás sirény těší. Vy pro ně paní Lunu zosobňujete.“

V plášti sepnutém perleťovou sponou pod krkem, aby cestou k Alabastrovým síním nenachladla, kráčela Marina nyní chodbami. Kráčela lehkou chůzí, téměř se vznášela jako ostatní sirény. Posílněná spánkem a nápojem se přitom snažila nemyslet na klenot

ani na to, že je vnučkou samotné Luny. Aby potlačila rušivé nepřímé myšlenky, zcela záměrně si všímala detailů, které jí při cestě do lázní unikly.

Chodby byly dlážděné, dlažba se na mnoha místech propadala do dílků, jak byla vychozená. Marinu zaujala miniaturní umývadla na každé chodbě. Okna, dveře i jednotlivé chodby zdobily kované mříže s vitrážemi a skleněné motivy ptáků, rostlin a zvířet.

Konečně opustily budovy, v níž jsou metamorfované sirény ubytovány, a parkem se blížily k Alabastrovým síním. Andělské písňe sirén sílily a Marině, která vyrostla převážně v lidském světě, tyto síně připomínaly osm nakupených gotických katedrál vystavených z tak bělostného mramoru, až připomínal alabastr.

Písňe sirén byly na dosah. Marině rozechvívaly srdce a musela myslet na své nejbližší. V polovině cesty pak na ni nepůsobily jen písňe, nýbrž také vůně kvetoucích šeráků, stejně bílých jako síně před ní.

U nás už šeráky dávno odkvetly, vzpomněla si, jak je vždy musí po odkvětu ostříhat. Letos jsem u toho nebyla. Jak u nás doma všechno asi kvetlo? Mají doma dost květů na zamražení? Jak zase mamka asi odkoupí tu naši produkci, aby firma nezkrachovala a nebyli jsme bez peněz? musela se Marina maličko usmát. A potom zvedala nohy na nízkých schodech a spolu se sirénami vstupovala středovým portálem do Alabastrových síní.

Nádherný zpěv sirén se mnohohlasně linul ze všech stran. Zazníval v něm vděk i přání, radost i úzkost, vzpomínky na minulé věky i naděje do věků budoucích.

Bezprostřední přítomnost tisíců hlasů Marinu tak ohromila, že na chvíli dokázala vnímat jen jediným smyslem, a to sluchem. Teprve když se vzpamatovala, viděla, kde se nachází. Osm

chrámových lodí pospojovaných jako paprsky protínaly další klenuté prostory, které tak ze síní tvořily dokonalé bludiště. A sbory tisíců sirén byly všude.

Marina si připadala jako ve vysněném nebi. Okřídlené sirény v nádherných rouchách připomínaly anděly zpívající jedinému oltáři, kterým byla obloha s paní Lunou. Vznášela se ve výškách a do Alabastrových síní nahlížela obřími okny v klenbách.

Ze sirén vycházel naprostý klid. Zpívaly plně bez jediného nadechnutí a Marina by se k nim nejraději přidala. Kdyby to uměla. Jenže hlas se jí sotva vrátil a písně sirén byly zatím nad její síly. A tak jen poslouchala a vnímala ozvěnu jako pomalý vír, který plynul skrze chrámy. Sirény zpívaly a hlas ozvěny klesal a stoupal a sirénám odpovídal.

Menrva vedla Marinu mezi sbory až do úplného středu Alabastrových síní. Sirény přitom tlumily svůj zpěv do radostné něhy a uctivě se jí ukláněly. Marina si připadala jako ve snu. Když nakonec dokráčela do samotného středu, měla pocit, že ji ty tiché andělské hlasy nadnáší. Stejně jako sirény vzhledla ke klenbě a viděla tvář své babičky halící se do bílých závojů.

Tenhle svět je plný překvapení, pomyslela si Marina a hned to plně pocítila. Jako u vytržení odcházela z Alabastrových síní, zatímco sirény pokračovaly ve zpěvu. Marina měla v tu chvíli jen jedno přání. Moci se někde zavřít sama a nechat si v mysli doznívat andělské písně sirén. Jenže když opouštěly Alabastrové síně, stál na chodníku pod schody Rowan. Jak Marinu spatřil, smutně se usmál a ona v jeho očích četla, že má starosti.

Bez ohledu na to, co si myslela jeho matka, byl Petr rozhodnutý objevit pravdu. A to nejen pro sebe, ale pro celou svou malou rodinu. Pro Marinu, pro Fany. I přestože dokázal racionálně uvažovat, stále v hloubi srdce choval sen, naději, že vezme svou ženu do náruče a pak jí předvede, jak jejich dceru vychoval.

Teď ale seděl sklesle u psacího stolu a nevěděl, kde s pátráním začít. Když otevřel internet, našel miliony stránek a informací, většinou nehorázné nesmysly, které plodí lidská fantazie z neznalosti a ve snaze

vzbudit senzaci. To vše už věděl od doby, kdy se při Marinině první metamorfóze snažil s rodiči vypátrat předky obou rodů. Jediné, co zjistil, bylo, že Květa mezi nimi nefiguruje. Pátral také po záhadných elementálech, o kterých si předtím myslel, že patří do pověstí a bájí. A protože tehdy pracoval na ministerstvu, dával si velký pozor, aby se o jeho pátrání nikdo nedozvěděl. Když jel za druhým záhadologem a vysvětloval mu, že se o elementály zajímá, protože chce napsat knihu, v níž by spojil vědu s mytologií, uvědomil si, že mu záhadolog nevěří. Dostal strach, že vzbudil u záhadologa přílišný zájem, a raději mu pak zavolaal, že knihu odkládá na neurčito. Několik týdnů pak žil v obavách, že na sebe a svou Marinku možná přivolal neštěstí. Kdyby třeba takový záhadolog zjistil pravdu...

Zadním východem Petr vyšel z domu, prošel zahradou a sadem a napůl bezmyšlenkovitě mířil dál až za vesnici. Květnová zeleň byla tak svěží a Petr vzpomínal, jak tudy chodil s Fany nahoru do lesa, kde stávalo malé rozpadlé stavení. Květino prázdné stavení, ve kterém se jen vítr proháněl a kde také jednou zastihli lišku. Ode dne, kdy Fany zmizela, se sem do lesa Petr nevydal. Nedokázal chodit trasou vzpomínek. Ale nyní se rozhodl a ve voňavém teplém odpoledni stoupal lesní cestou krytou stromy. Chvilí co chvíli mu zrak oslňovaly paprsky slunce pronikající mezi pohybujícím se listím stromů. *Tudy jsme jednou šli a střídavě nesli spící Marinku*, vzpomínal.

„Nazdar, chlape, co se tady flákáš?“ vytrhl ho ze vzpomínek hlas velkého Patrika, který vedl ze svahu na vodítku bernského salašnického psa.

„Já že se tady flákám? A vy oba tady snad pracujete?“ povytáhl Petr obočí.

„Se venčíme, doma bylo trochu dusno, vid', Bárte,“ poplácal Patrik přátelsky psa. „Anča pořád, že prý si pořád při jídle surfuju

na internetu a nemluví s ní. Ale vždyť já se jen díval, jestli se neblíží déšť. Potřebuju posekat trávu,“ podrbal se Patrik na zátylku.

Bez dalších řečí pak pokračovali spolu. Dosud prosvětlený les houstl a tmavl, a tak Petr podvědomě ztišil hlas, když říkal: „Tady to někde bylo. Domek tý Květy.“

„Je to tady šíleně zarostlý. Tady jsem nebyl, ani nepamatuju...“ rozhlížel se nejistě Patrik. „Jak tady mohl někdy někdo žít? Na takové samotě?“

„Jestli byla opravdu víla, tak jí to možná nevadilo,“ dumal Petr, zatímco se prodírali mezi větvemi podrostu.

„No, já nevím,“ bručel za ním Patrik, „já si neumím představit, že by byl někdo víla. Pobíhal by tady v noční košili a hopsal za měsíčku na louce.“

„Máma říkala, že Květa vypadala jako normální ženská,“ podotkl Petr a rozhlédl se.

Domek byl k nenalezení, zato se ocitli na prosluněném místě s řídkým porostem stromů, kolem dokola uzavřeném nevýrazným zarostlým valem. Pes zavěřil, nastražil uši. Oba muži ale slyšeli pouze koncert hmyzu.

„Tady snad bylo nějaký hradiště,“ podivil se Patrik.

„O kterém nevíme,“ podotkl Petr a vytáhl mobil. „Já si to tady vyfotím. Ten řídký porost je zajímavý. Jako kdyby to tady někdo udržoval,“ zvedl mobil a hledal vhodné místo, odkud by celou scénu zabral.

Pes zatím nervózně táhl Patrika dál. „Bárt jancí, počkáme na tebe tamhle kousek.“

„Jasný, udělám ještě pár záběrů a jdu.“

Celkem pět kroků ještě Petr udělal a pětkrát klikl na spoušť, když si uvědomil, že hmyz kolem skončil svůj koncert. Překvapeně se

rozhlédl. *Patrik na mě nepočkal?* uvědomil si, když pohlédl směrem, kde měl jeho kamarád se psem stát. *To ticho...* Ukročil do strany a náhle zachytil koutkem oka pohyb. Prudce se otočil, ale nikoho neviděl, přesto měl pocit, že přes val zmizel stín. Znovu se rozhlédl a... Znal okolní lesy příliš dobře, znal jejich vůně, šepot, atmosféru a teď doslova cítil, že tohle je jiný les. Rychle spustil mobil do kapsy a kvapně zamířil tam, kudy odešel Patrik.

Jenže ticho a nehybné bezvětrí kolem něho panovalo dál. A Patrika neviděl. *Kam zmizel? Vždyť jsem fotil ani ne půl minuty?* kroutil Petr hlavou. *Říkal, že počká tady. Asi ho Bárt táhl dál... No, asi šli po téhle cestě... Ona se tady větví?*

„Patriku!“ zavolal, přestože v lese nikdy nekřičí. „Pate!“ přidal na hlase, ale odpověď nepřicházela žádná. Ani případné psí štěkání neslyšel. Ucítil vodu, a když se zaposlouchal pozorněji, vytřeštil oči. *Vodopády? Tady?*

„Patriku?“ vykřikl nejistě, spíše to znělo jako otázka, a pak si vytáhl mobil. Rozhodl se Patrikovi raději zatelefonovat, měl pocit, že se jeho hlas v lese prostě ztrácí. Jenže neměl signál. Popošel, ale ani o kus dál signál nechytil. „Zatraceně,“ procedil mezi zuby, „co se to děje? Au!“ vykřikl a ohnal se. Così ho bodlo do lýtky. A znovu! V tom tichu s šuměním neznámého vodopádu na pozadí zaslechl bzukot, který nedokázal přiřadit žádnému známému hmyzu. Váhal, jestli utíkat, nebo se naopak raději nehýbat, aby na sebe hmyz, který stále neviděl, zbytečně nepřivolával.

Vtom se podivné mnohonásobně hlasité bzučení ozvalo ze směru, kterým se chtěl vydat, a tak se nakonec rozběhl zpátky mezi nízké valy. I když mu bylo jasné, že ho před nějakým rojem žádný podobný val neochrání. Jenže jak bzukot nečekaně začal, tak i utichl. Petr se zastavil a ohlédl. A okamžitě mu projela lýtkem prudká bodavá bolest. A přesto v naprostém tichu, které se mezi

valy rozhostilo, viděl pouze stromy a nízkou travu. Po útočníkovi ani památky.

Jen to ticho a koutkem oka opět zachytil rychle se pohybující stín. Prudce se otočil.

„Au,“ chytil se za rameno. Prudká bolest, která mu projela ramenem, jako kdyby ho někdo bodl nožem, u něho vzbudila pud sebezáchovy. S děsem v očích se rozběhl, aby co nejrychleji opustil tento řídký lesík, zvláštní plochu ohrazenou valem. Plochu chováající se jako nepřátelské území.

Ocitl se na místě, kudy do valů původně vstoupili. A tam jako kdyby otočili vypínačem, cvrkot hmyzu naplnil znovu celý les. A potom se objevil Bárt, který za sebou s radostným štěkotem vlekl velkého Patrika.

„Človče, kde jsi byl?“ vykřikl Patrik na Petra. „Bárt odmítal jít znovu mezi ty valy, tak tady lítáme kolem, křičíme, štěkáme a ty nic... Petře? Je ti něco? Jsi bílej jako stěna.“

Zpocený Petr si připadal vyždímaný, jako kdyby právě doběhl maratón. Když všechno Patrikovi odvyprávěl, o podivném tichu, o náhlém bezvětrí, o zvuku vodopádu a útočícím hmyzu, který neviděl, Patrik mu ukázal na rukáv: „No, fakt, máš tady na triku krev.“

A když Petr nadzvedl rukáv, objevil drobnou řeznou ranku zalepenou krví. Podobné krvácející ranky měl také na lýtkách.

Před Alabastrovými síněmi se Rowan Marině uklonil. „My Lady...“

Víc už neslyšela. Najednou toho bylo příliš mnoho na vnímání. Ve stejném okamžiku viděla scénu dvakrát. V tom druhém obraze

rostly však stromy v parku odlišně, šeríky měly po květech a bělostný mramor se bělal ještě silněji. Vzduch nevoněl květinovým parfémem, ale slaným mořem. Když se podívala na Rowana, neměl na sobě černý oblek, nýbrž zelenou elfí tuniku. Vlasy mu nedržely sepnuté, vlály mu kolem hlavy. Obě scény se jí slévaly jako dvě fotografie, které někdo vyvolal naráz. Nakonec pak Rowana a všechno ostatní viděla jen jako za zamlženým sklem.

Probudila se na lůžku ve své komnatě a Menrva seděla v křesle vedle ní. Po Rowanovi nebylo ani vidu ani slechu.

„Byla jste unavená, Marino, přeci jen toho na vás bylo hned první den po metamorfóze hodně. Vaše tělo si stále zvyká.“

Marina se zamyslela. *Možná to byla únava, ale...* Uzavřela si rychle mysl, aby jí do ní Menrva nemohla, a snažila si vybavit, co viděla předtím, než omdlela. *Stromy jsem ještě viděla zřetelně, jestli mě neklamal zrak, tak tam namísto šeríků a sakur rostla ta zvláštní borovice. Pamatuju si ji, protože má kmen, jako když bublá čokoláda... Wolémie vznešená. A jinany... Ostatní stromy si nedokážu zřetelně vybavit. Připomínaly mi ty, co jsme se o nich učili v Římě. Měly zvláštní krásná jména. Měly... Stromy z dávných věků... Musela jsem mít vidinu. Déjà vu? Zase? Byla jsem tady už někdy předtím? Nebo se to prostě v mé hlavě všechno jenom motá dohromady s mými představami? Nevím, ale ptát se Menrvy nebude. Nechci vypadat jako blázen.*

„Paní profesorko, mohla bych mluvit s Rowanem?“

Menrva přikývla. „Pošlu vám sem nejdřív asistentky, aby vás převlékly.“

„Ne, to zvládnou sama,“ metamorfovala si Marina zpátky paže.

Menrva se zatím zvedla z křesla a z psacího stolu u oken na druhé straně komnaty odsunula klenutou roletu. Hledala papír a tužku.

„Až budete, Marino, připravená, zavolejte na toto číslo,“ podala jí malou kartičku s několika číslicemi. „Umíte používat tento starý telefon?“ zeptala se ještě.

Marina pohlédla na stolek u dveří, kde se blýskal starý vytáčecí telefon se sluchátkem na vidlici. S povytaženým obočím přikývla.

„No, nedivte se,“ pravila jí Menrva, „loni jsme museli několik studentů učit, jak tyto přístroje používat.“

„My máme vytáčecí telefon doma. Sice ne takový vzácný, ale vím, co s ním. Paní profesorko, proč je tady všechno takové... retro? Tedy přímo historické retro, jako kdybych se přenesla víc jak sto let zpátky. A přitom tady máte elektřinu.“

„Kdysi dávno jsme také chtěli vždy to nejmodernější, jako tomu tak dnes lidé chtějí. Ale během věků jsme zjistili, že pro nás i svět je nutné lpět na tradicích. A tak jsme staromódní a konzervativní,“ usmála se Menrva. „Sama uvidíte. A nejste vůbec první, kdo se diví. Vlastně všichni, kdo sem přijdou během metamorfóz, jsou udiveni a zároveň ohromeni.“

Menrva odešla a Marina se oblékla do připravené růžové halenky s límcem ze dvou volánů, horním růžovým a spodním z hnědé krajky. Když si zapnula bohatou nabíranou sukni z tmavého sametu a krajky, chystala se zvednout sluchátko, ale nakonec si to rozmyslela. Potřebovala se uklidnit. Potřebovala si vše v klidu znovu promyslet. Rozhlížela se po místnosti. Všimla si zastaveného kyvadla u vysokých hodin. *Kolik asi může být? To kdybych věděla*, zamračila se a podle světla venku nařídila hodiny na pátou odpolední. Kyvadlo začalo vydávat typický uklidňující zvuk.

Zdá se mi to těžké, ale tohle mu říct musím. Tenhle rozhovor už nesmím odkládat. Asi se mi tají spousta věcí. Jednají o mně beze mě.

